

V Bruselu dne 7.12.2022
COM(2022) 702 final

2022/0408 (COD)

Návrh

**SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY,
kterou se harmonizují některé aspekty insolvenčního práva**

(Text s významem pro EHP)

{SEC(2022) 434 final} - {SWD(2022) 395 final} - {SWD(2022) 396 final}

DŮVODOVÁ ZPRÁVA

1. SOUVISLOSTI NÁVRHU

• Odůvodnění a cíle návrhu

Tato iniciativa, oznámená v září 2020, je součástí priority Komise, aby se pokročilo v unii kapitálových trhů (UKT), která je klíčovým projektem pro další finanční a hospodářskou integraci v Evropské unii¹.

Nedostatečná harmonizace insolvenčních režimů je již dlouho označována za jednu z hlavních překážek volného pohybu kapitálu v EU a větší integrace kapitálových trhů EU. V roce 2015 Evropský parlament, Rada, Komise a Evropská centrální banka (ECB) společně označily insolvenční právo za klíčovou oblast pro dosažení „skutečné“ UKT². Takový je i jednotný postoj mezinárodních institucí, jako je Mezinárodní měnový fond (MMF) a četné skupiny odborníků. V roce 2019 označil MMF insolvenční postupy, vedle transparentnosti a kvality regulace, za jednu ze „tří klíčových překážek větší integrace kapitálových trhů v Evropě“. ECB opakovaně zdůraznila potřebu „řešit hlavní nedostatky a rozdíly mezi insolvenčními rámci [...] nad rámec návrhu směrnice o insolvenční, restrukturalizaci a druhé šanci, neboť „účinnější a harmonizované insolvenční právní předpisy [spolu s dalšími opatřeními] mohou zvýšit jistotu pro investory, snížit náklady a usnadnit přeshraniční investice a zároveň atraktivnit a zpřístupnit rizikový kapitál společnostem“³.

Insolvenční pravidla jsou roztržštěná podle právních předpisů jednotlivých států. V důsledku toho přinášejí v rámci členských států různé výsledky, a zejména mají různou míru efektivity, pokud jde o dobu potřebnou k likvidaci společnosti a hodnotu, kterou lze případně získat zpět. V některých členských státech to vede k dlouhým insolvenčním řízením a nízké průměrné hodnotě zpětně získaných prostředků v případech likvidace. Rozdíly ve vnitrostátních režimech rovněž vytvářejí právní nejistotu, pokud jde o výsledky insolvenčních řízení, a vedou k vyšším nákladům na informace a na jejich získávání pro přeshraniční věřitele ve srovnání s těmi, kteří působí pouze na domácím území.

Výsledky insolvenčních řízení se v jednotlivých členských státech značně liší, přičemž průměrná doba zpětného získání prostředků se pohybuje od 0,6 do 7 let a soudní náklady od 0 do více než 10 %. Průměrná hodnota zpětně získaných prostředků podnikových úvěrů v EU v roce 2018 činila 40 % nesplacené částky v době prodlení a 34 % u malých a středních podniků⁴. Nízké hodnoty zpětně získaných prostředků, dlouhá insolvenční řízení a vysoké

¹ COM/2020/590 final.

² Zpráva pěti předsedů (https://ec.europa.eu/info/publications/five-presidents-report-completing-europes-economic-and-monetary-union_en), usnesení Evropského parlamentu ze dne 9. července 2015 o budování unie kapitálových trhů (2015/2634(RSP)) a ze dne 8. října 2020 o dalším rozvoji unie kapitálových trhů (2020/2036(INI)).

³ Evropská centrální banka, „Finanční integrace v Evropě“, květen 2018, <https://www.ecb.europa.eu/pub/pdf/fie/ecb.financialintegrationineurope201805.en.pdf> a „Finanční integrace a struktura v eurozóně“, duben 2022, <https://www.ecb.europa.eu/pub/pdf/fie/ecb.fie202204~4c4f5f572f.cs.pdf>.

⁴ Údaje pocházejí ze srovnávací analýzy, kterou provedl Evropský orgán pro bankovníctví. Viz Evropský orgán pro bankovníctví, „Zpráva o srovnávacím hodnocení vnitrostátních rámců pro vymáhání úvěrů“, 2020, [https://www.eba.europa.eu/sites/default/documents/files/document_library/About Us/Missions and tasks/Call for Advice/2020/Report on the benchmarking of national loan enforcement frameworks/962022/Report on the benchmarking of national loan enforcement frameworks.pdf](https://www.eba.europa.eu/sites/default/documents/files/document_library/About%20Us/Missions%20and%20tasks/Call%20for%20Advice/2020/Report%20on%20the%20benchmarking%20of%20national%20loan%20enforcement%20frameworks/962022/Report%20on%20the%20benchmarking%20of%20national%20loan%20enforcement%20frameworks.pdf). Vnitrostátní odborníci zabývající se insolvenční, kteří poskytli odhady pro srovnávací scénář použitý pro insolvenční ukazatele „Doing Business“ Světové banky, poukázali na rozpětí 1,5 až 3,5 roku pro dobu zpětného získávání prostředků a na soudní náklady v rozmezí od 9 do 15 % pro členské státy EU. Míra

náklady na tato řízení mají dopad nejen na efektivitu likvidace společnosti. Jsou také hlavním hlediskem pro investory nebo věřitele při určování výše rizikové prémie, kterou podle svých očekávání v rámci investice získají. Čím méně účinný je insolvenční režim, tím vyšší prémii by si investoři účtovali při zachování všech ostatních podmínek. Vysoce riziková prémie zvyšuje náklady na kapitál společnosti a v případě, že je riziko obzvláště vysoké, odrazuje investory od poskytnutí úvěru. To pak omezuje výběr finančních prostředků, které má společnost k dispozici, a obecněji omezuje její schopnost získat cenově dostupné finanční prostředky na rozšíření své činnosti.

10 až 20 % ze 120 000 až 150 000 případů insolvence v EU ročně zahrnuje přeshraniční poskytnutí úvěru. Rozdílné insolvenční režimy v EU představují značný problém pro přeshraniční investory, kteří musí při posuzování investičních příležitostí mimo svůj domovský členský stát případně zvažovat 27 různých insolvenčních režimů. Podmínky nejsou rovné, protože podobné investice v členských státech s účinnějšími insolvenčními režimy jsou považovány za atraktivnější než v členských státech s méně účinnými insolvenčními režimy, což vytváří významnou překážku pro přeshraniční tok kapitálu a fungování jednotného trhu s kapitálem v EU. Společnosti v členských státech s účinnějšími insolvenčními rámci také pravděpodobně získají přístup k levnějšímu financování, což je zvýhodní oproti společnostem z jiných členských států. Rozdílné insolvenční režimy v jednotlivých členských státech navíc odrazují investory od toho, aby zvažovali investice v členských státech, jejichž právní systémy jsou jim méně známé. To platí zejména pro ty investory, kteří nemají dostatek prostředků na posouzení 27 různých insolvenčních režimů. To snižuje celkový potenciál přeshraničních investic v EU, omezuje hloubku a rozsah kapitálových trhů EU a podkopává celkový úspěch projektu UKT.

Pokračující energetická krize a omezený fiskální prostor pro veřejné dotace mohou v budoucnu vést k nárůstu odchodů podniků z trhu. U více společností může dojít k situaci, kdy se úroveň jejich zadlužení ukáže jako neudržitelná. Nejnovější hospodářský vývoj navíc ukazuje, že hospodářství EU je stále zranitelné vůči značným hospodářským otřesům a problémům. Pokud by k nim skutečně došlo, efektivnější a lépe sladěná insolvenční pravidla v EU by zvýšila schopnost absorbovat takové otřesy. Pomohla by také omezit negativní dopady (a náklady pro investory) neuspořádaného ukončování činnosti. V základním scénáři budou případy insolvenčních řízení i nadále představovat výzvu pro kapacitu soudních systémů, ale nebudou zavedena žádná řešení, která by řešila problémy dlouhých a neefektivních řízení, nižší hodnoty zpětně získaných prostředků a v konečném důsledku nižší četnost poskytování úvěrů a strukturální přizpůsobení hospodářství.

Absence většího sblížení insolvenčních režimů bude znamenat, že úroveň přeshraničních investic a přeshraničních obchodních vztahů nedosáhne svého potenciálu.

Je třeba přijmout opatření na úrovni EU, aby se výrazně snížila roztržitost insolvenčních režimů. To by podpořilo sblížení cílených prvků insolvenčních pravidel členských států a vytvořilo společné normy pro všechny členské státy, čímž by se usnadnily přeshraniční investice.

Opatření na úrovni EU by zajistila rovné podmínky a zabránila narušení přeshraničních investičních rozhodnutí způsobenému nedostatkem informací o insolvenčních režimech a rozdíly v jejich koncepcích. Tím by se přispělo k usnadnění přeshraničních investic a hospodářské soutěže a k ochraně řádného fungování jednotného trhu. Vzhledem k tomu, že rozdíly v insolvenčních režimech jsou hlavní překážkou přeshraničních investic, je řešení této překážky zásadní pro vytvoření jednotného kapitálového trhu v EU.

zpětného získávání prostředků v případě likvidace v členském státě EU se pohybovala mezi 32 a 44 %, přičemž průměrná míra zpětného získávání prostředků v dotčených členských státech činila 38 %.

- **Soulad s platnými předpisy v této oblasti politiky**

Tento návrh je plně v souladu s ostatními právními předpisy EU v této oblasti politiky, zejména se směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1023⁵ a nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/848⁶, neboť se zabývá problémy, které ostatní stávající právní předpisy neřeší. Toto opatření EU tedy odstraňuje skutečnou legislativní mezeru.

Směrnice (EU) 2019/1023 je nástrojem cílené harmonizace, který se zaměřuje na dva konkrétní typy postupů: postup před úpadkem a postupy oddlužení pro neúspěšné podnikatele. Oba typy postupů byly nové a ve vnitrostátních insolvenčních rámcích většiny členských států chyběly. Postupy preventivní restrukturalizace (hlava II směrnice (EU) 2019/1023) jsou režimy, které jsou k dispozici dlužníkům ve finančních potížích předtím, než se ocitnou v úpadku, tj. když se jedná pouze o hrozící úpadek. Vycházejí ze skutečnosti, že existuje mnohem větší šance na záchranu podniků v krizové situaci, pokud jsou nástroje pro restrukturalizaci jejich dluhů k dispozici ve velmi rané fázi, ještě předtím, než se definitivně ocitnou v úpadku. Minimální harmonizované normy směrnice (EU) 2019/1023 o rámcích preventivní restrukturalizace se vztahují pouze na podniky, které ještě nejsou v úpadku, a sledují vlastní cíl vyhnout se insolvenčnímu řízení u podniků, jejichž životaschopnost ještě může být obnovena. Neřeší situaci, kdy se podnik dostane do úpadku a musí podstoupit insolvenční řízení. Stejně tak minimální normy týkající se druhé šance pro neúspěšné podnikatele (hlava III směrnice (EU) 2019/1023) neřeší způsob vedení insolvenčního řízení. Týkají se naopak oddlužení podnikatelů v úpadku v důsledku úpadku a lze je označit za úpravu účinků po úpadku, které však neharmonizují samotné insolvenční právo.

Na právním základě justiční spolupráce v občanských a obchodních věcech (článek 81 SFEU) bylo přijato nařízení (EU) 2015/848⁷. Nařízení (EU) 2015/848 zavedlo jednotná pravidla pro mezinárodní příslušnost a rozhodné právo, která v případě přeshraničního úpadku určují, ve kterém členském státě má být insolvenční řízení zahájeno a které právo se použije. Současně byla zavedena jednotná pravidla, která zajišťovala, že rozhodnutí přijatá soudy příslušnými v těchto věcech jsou uznávána a v případě potřeby vykonávána na území všech členských států. Nařízení (EU) 2015/848 nemá žádný dopad na obsah vnitrostátních insolvenčních předpisů. Určuje rozhodné právo, ale nepředepisuje žádné jeho prvky ani minimální normy. Neřeší tedy rozdíly mezi insolvenčními zákony členských států (a z toho vyplývající problémy a náklady).

- **Soulad s ostatními politikami Unie**

Tento návrh je plně v souladu s prioritou Komise, kterou je rozvoj UKT, a zejména s opatřením č. 11 akčního plánu o UKT a následným sdělením Komise o UKT. V akčním plánu o UKT z roku 2020⁸ bylo oznámeno, že Komise pro zvýšení předvídatelnosti výsledků insolvenčních řízení přijme legislativní nebo nelegislativní iniciativu, která zajistí minimální harmonizaci nebo větší sblížení určitých oblastí insolvenčního práva týkajícího se nebankovních společností. Dne 15. září 2021 oznámila předsedkyně von der Leyenová ve svém prohlášení o záměru⁹ adresovaném Evropskému parlamentu a předsednictví Rady

⁵ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1023 ze dne 20. června 2019 o rámcích preventivní restrukturalizace, o oddlužení a zákazech činnosti a opatřeních ke zvýšení účinnosti postupů restrukturalizace, insolvence a oddlužení a o změně směrnice (EU) 2017/1132 (směrnice o restrukturalizaci a insolvenční) (Úř. věst. L 172, 26.6.2019, s. 18).

⁶ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/848 ze dne 20. května 2015 o insolvenčním řízení (Úř. věst. L 141, 5.6.2015, s. 19).

⁷ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/848 ze dne 20. května 2015 o insolvenčním řízení.

⁸ COM(2020) 590 final.

⁹ Viz s. 4: state_of_the_union_2021_letter_of_intent_en.pdf (europa.eu).

iniciativu týkající se harmonizace některých aspektů hmotného práva v oblasti insolvenčního řízení, která byla zařazena do pracovního programu Komise na rok 2022¹⁰. Ve sdělení Komise o UKT, zveřejněném v listopadu 2021, byla ohlášena připravovaná směrnice, případně doplněná doporučením Komise, v oblasti podniků v úpadku¹¹.

Návrh je rovněž plně v souladu s cílenými doporučeními pro jednotlivé země v rámci evropského semestru, jejichž cílem je zlepšit účinnost a rychlost vnitrostátních insolvenčních režimů a které v některých členských státech vedly k reformám insolvenčního řízení.

Návrh je také v souladu se směrnicí Rady 2001/23/ES¹², neboť nenarušuje zásadu, že zaměstnancům nezůstávají zachována jejich práva, pokud je převod proveden v rámci insolvenčního řízení. V čl. 5 odst. 1 směrnice 2001/23/ES se zejména uvádí, že nestanoví-li členské státy jinak, články 3 a 4 o zachování práv zaměstnanců v případě převodu vlastnictví společnosti se nepoužijí, pokud je převodce předmětem konkurzního řízení nebo obdobného úpadečného řízení, které bylo zahájeno s cílem likvidace majetku převodce a které probíhá pod dohledem příslušného orgánu veřejné moci. Návrh je plně v souladu s tímto ustanovením při stanovení „postupu pre-pack“¹³. V souladu s rozsudkem Soudního dvora Evropské unie ve věci „Heiploeg“¹⁴ tento návrh zejména objasňuje, že fáze likvidace v rámci postupu pre-pack musí být pro účely čl. 5 odst. 1 směrnice 2001/23/ES považována za konkurzní nebo úpadečné řízení zahájené za účelem likvidace majetku převodce pod dohledem příslušného orgánu veřejné moci.

Návrh je rovněž v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/35/ES¹⁵, jejímž cílem je omezit kumulaci závazků v oblasti životního prostředí a zajistit dodržování zásady „znečišťovatel platí“. Směrnice 2004/35/ES ukládá členským státům povinnost přijmout opatření k podpoře rozvoje nástrojů finančního zajištění, včetně finančních mechanismů v případě úpadku, a trhů prostřednictvím vhodných hospodářských a finančních subjektů, a umožnit tak provozovatelům využití finančních záruk na pokrytí jejich závazků podle směrnice 2004/35/ES. Cílem těchto mechanismů je zajistit, aby byly pohledávky uspokojeny i v případech, kdy se dlužník dostane do úpadku. Návrh nezasahuje do opatření podle směrnice 2004/35/ES. Účinnější insolvenční rámec by naopak podpořil rychlejší a účinnější zpětné získávání celkové hodnoty majetku, a tím by usnadnil odškodnění za pohledávky v oblasti životního prostředí vůči podniku v úpadku i bez použití nástrojů finančního zajištění, což je plně v souladu s cíli směrnice 2004/35/ES.

V neposlední řadě tento návrh pomůže většímu počtu podnikatelů využít oddlužení, neboť bude snadnější zahájit insolvenční řízení proti mikropodnikům a toto řízení bude vedeno

¹⁰ Sdělení Komise Evropskému parlamentu, Radě, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů Pracovní program Komise 2022 „Společně za silnější Evropu“, COM (2021) 645 final cwp2022_en.pdf (europa.eu).

¹¹ Sdělení Komise Evropskému parlamentu, Radě, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů „Unie kapitálových trhů – plnění rok po akčním plánu“, COM/2021/720 final, dostupné na EUR-Lex - 52021DC0720 - EN - EUR-Lex (europa.eu).

¹² Směrnice Rady 2001/23/ES ze dne 12. března 2001 o sblížení právních předpisů členských států týkajících se zachování práv zaměstnanců v případě převodů podniků, závodů nebo částí podniků nebo závodů (Úř. věst. L 82, 22.3.2001, s. 16).

¹³ V tzv. postupu pre-pack je podnik dlužníka nebo jeho část prodán jako fungující podnik na základě smlouvy, která je důvěrně sjednána před zahájením insolvenčního řízení pod dohledem soudem jmenovaného insolvenčního správce a po níž následuje zkrácené insolvenční řízení, v němž je předjednaný prodej formálně schválen a proveden.

¹⁴ Rozsudek Soudního dvora ze dne 28. dubna 2022 ve věci C-237/20 (Federatie Nederlandse Vakbeweging v. Heiploeg Seafood International BV), EU:C:2022:321.

¹⁵ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/35/ES ze dne 21. dubna 2004 o odpovědnosti za životní prostředí v souvislosti s prevencí a nápravou škod na životním prostředí (Úř. věst. L 143, 30.4.2004, s. 56).

efektivnějším způsobem. To je v souladu s cílem balíčku na pomoc malým a středním podnikům, který v září 2022 oznámila předsedkyně von der Leyenová ve svém projevu o stavu Unie.

2. PRÁVNÍ ZÁKLAD, SUBSIDIARITA A PROPORCIONALITA

• Právní základ

Návrh vychází z článku 114 Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU), který umožňuje přijímat opatření ke sblížení ustanovení vnitrostátních předpisů, jejichž účelem je vytvoření a fungování vnitřního trhu.

Insolvenční právní předpisy zajišťují řádnou likvidaci společností ve finančních a hospodářských potížích. Jsou považovány za jeden z klíčových faktorů při určování nákladů na finanční investice, neboť umožňují stanovit konečnou hodnotu návratnosti investic do společností v úpadku.

Velké rozdíly v efektivitě vnitrostátních insolvenčních řízení vytvářejí překážky volného pohybu kapitálu a řádného fungování vnitřního trhu tím, že snižují atraktivitu přeshraničních investic v důsledku omezené předvídatelnosti výsledků insolvenčních řízení podniků v různých členských státech a z toho plynoucích vyšších nákladů na zjišťování informací pro přeshraniční investory. Tyto rozdíly navíc vedou k velkým rozdílům v hodnotě návratnosti investic do podniků v úpadku v celé EU. Podmínky v Unii tedy nejsou rovné, neboť podobné investice v členských státech s účinnějšími insolvenčními právními předpisy jsou považovány za atraktivnější než v členských státech s méně účinnými insolvenčními právními předpisy. Společnosti z členských států s účinnějšími insolvenčními právními předpisy mohou mít výhodu nižších nákladů na kapitál než společnosti z jiných členských států, a tudíž mohou obecně těžit ze snadnějšího přístupu ke kapitálu.

Cílem návrhu je snížit rozdíly ve vnitrostátních insolvenčních právních předpisech, a tím i řešit problém neúčinnějších insolvenčních právních předpisů v některých členských státech, obecně zvýšit předvídatelnost insolvenčních řízení a snížit překážky volného pohybu kapitálu. Harmonizací cílených aspektů insolvenčních právních předpisů má návrh zejména snížit náklady přeshraničních investorů na informace a na jejich získávání. Jednotnější insolvenční právní předpisy by tak měly rozšířit možnosti financování, které mají společnosti k dispozici v celé Unii.

Tento návrh není založen na článku 81 SFEU, neboť se nezabývá výhradně situacemi s mezinárodním prvkem. Ačkoli hlavním cílem návrhu je odstranit zejména překážky přeshraničních investic, návrh usiluje o sblížení vnitrostátních předpisů, které by se vždy použily na společnosti i podnikatele působící v jednom i více členských státech. Návrh by tedy řešil i situace bez přeshraničního rozměru a použití článku 81 jako právního základu by nebylo odůvodněné.

• Subsidiarita (v případě nevýlučné pravomoci)

Překážky vyplývající z velmi rozdílných vnitrostátních insolvenčních režimů obecně brání realizaci jednotného trhu v EU a zejména vytvoření UKT, a proto odůvodňují jednotnější insolvenční regulační rámec EU. Rozdílná východiska, právní tradice a politické preference členských států však znamenají, že reformy na vnitrostátní úrovni v této oblasti pravděpodobně nepovedou k úplnému sblížení insolvenčních systémů, a tím ani ke zlepšení jejich celkové efektivity.

Harmonizace vnitrostátních insolvenčních právních předpisů může vést k homogennějšímu fungování kapitálových trhů EU, snížit roztržitost trhu a zajistit lepší přístup k financování

podniků. K tomu, aby se podstatně snížila rozdílnost vnitrostátních insolvenčních režimů a zajistilo sblížení cílených prvků insolvenčních pravidel členských států v míře, která by usnadnila přeshraniční investice ve všech členských státech, jsou vhodnější opatření na úrovni EU. Opatření na úrovni EU by rovněž zajistila rovné podmínky a snížila riziko narušení přeshraničních investičních rozhodnutí způsobené skutečnými rozdíly v insolvenčních režimech a nedostatkem informací o těchto rozdílech.

- **Proporcionalita**

Cílem tohoto návrhu je přispět k řádnému fungování vnitřního trhu a odstranit překážky výkonu základních svobod, jako je volný pohyb kapitálu a svoboda usazování, které vyplývají z rozdílů mezi vnitrostátními právními předpisy a postupy v oblasti podniků v úpadku. K dosažení tohoto cíle stanoví tento návrh pouze minimální harmonizační požadavky, a to pouze v cílených oblastech hmotněprávních insolvenčních právních předpisů, které mohou mít nejvýznamnější dopad na efektivitu a délku těchto řízení.

Tento návrh ponechává členským státům dostatečnou flexibilitu při přijímání opatření v oblastech mimo jeho oblast působnosti, jakož i při stanovování dodatečných opatření v rámci harmonizovaných oblastí, pokud jsou tato opatření v souladu s cílem tohoto návrhu. V souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii tedy tento návrh nepřekračuje rámec toho, co je nezbytné pro dosažení jeho cílů.

- **Volba nástroje**

Článek 114 SFEU umožňuje přijímat akty ve formě nařízení nebo směrnice. Integrace vnitřního trhu EU v oblasti insolvenčních právních předpisů lze nejlépe dosáhnout sblížením právních předpisů prostřednictvím harmonizace pomocí směrnice, neboť směrnice respektuje rozdílné právní kultury a právní systémy členských států v oblasti insolvenčního práva a poskytuje dostatečnou flexibilitu v procesu provádění do vnitrostátního práva, aby bylo možné zavést společné minimální normy způsobem slučitelným s těmito rozdílnými systémy.

Žádoucího sblížení v této oblasti politiky, kde byly zjištěny velké rozdíly zakotvené v závazných právních předpisech členských států, by nebylo možné dosáhnout prostřednictvím doporučení. Sblížení prostřednictvím nařízení by zároveň neponechalo členským státům dostatečnou flexibilitu, aby se mohly přizpůsobit místním podmínkám a zachovat soudržnost procesních insolvenčních pravidel s širším vnitrostátním právním systémem.

3. VÝSLEDKY HODNOCENÍ *EX-POST*, KONZULTACÍ SE ZÚČASTNĚNÝMI STRANAMI A POSOUZENÍ DOPADŮ

- **Hodnocení *ex-post* / kontroly účelnosti platných právních předpisů**

Nepoužije se

- **Konzultace se zúčastněnými stranami**

Komise během přípravy tohoto návrhu vedla konzultace se zúčastněnými stranami. Kromě jiných iniciativ Komise zejména:

- i) uskutečnila zvláštní otevřenou veřejnou konzultaci (18. prosince 2020 – 16. dubna 2021);
- ii) konzultovala s veřejností počáteční posouzení dopadů (11. listopadu 2020 – 9. prosince 2020);
- iii) uspořádala zvláštní setkání s odborníky z členských států dne 22. března 2022 a [25.] října 2022;

iv) uspořádala dne 8. března 2022 zvláštní setkání se zúčastněnými stranami.

V reakci na online veřejnou konzultaci bylo předloženo 129 příspěvků ze 17 členských států a ze Spojeného království. Třetina odpovědí byla podána jménem profesionálů a odborníků se zájmem o oblast úpadku (do této kategorie patří insolvenční správci i právníci). Přibližně 20 % odpovědí poskytly zúčastněné strany z finančního sektoru, přibližně 12 % zúčastněné strany z podnikatelského a obchodního sektoru, 7 % sociální a hospodářské zájmové organizace a 5,5 % zástupci justice (soudci). Kromě toho bylo obdrženo deset odpovědí (7,75 %) od orgánů veřejné moci osmi členských států, přičemž sedm z těchto odpovědí pocházelo z úrovně ústředních vládních institucí.

Zúčastněné strany uvedly, že problémy, které pro vnitřní trh představují rozdíly v insolvenčních rámcích členských států, jsou závažné a že rozdíly ve vnitrostátních insolvenčních rámcích odrazují od přeshraničních investic a úvěrů. Podle zúčastněných stran tyto rozdíly ovlivňují fungování vnitřního trhu, zejména pokud jde o: 1) vylučovací žaloby; 2) vysledování a zpětné získávání majetku patřícího do majetkové podstaty; 3) povinnosti a odpovědnost vedoucích pracovníků v případě hrozícího úpadku a 4) způsob zahájení insolvenčního řízení. Převážná většina zúčastněných stran se proto vyslovila pro opatření EU ke zlepšení sbližování v této oblasti politiky, a to buď ve formě cílených právních předpisů (37,21 %), doporučení (23,26 %), nebo kombinace obojího (27,13 %).

Komise rovněž uspořádala zvláštní setkání se skupinou vybraných zúčastněných stran. Mezi pozvanými byli zástupci finančního sektoru a podnikatelského a obchodního sektoru, zástupci zaměstnanců, spotřebitelů, profesionálové a odborníci pracující v oblasti insolvenčního řízení, jakož i akademičtí pracovníci a členové skupin odborníků. Zúčastněné strany na setkání aktivně přispěly zprávami o praktických obtížích vyplývajících z rozdílnosti vnitrostátních insolvenčních rámců a jejich rozdílné úrovně výkonnosti. Vyjádřily také podporu většímu sbližování právního prostředí insolvenčních řízení v EU.

Na přípravě iniciativy se podílela skupina odborníků na restrukturalizaci a insolvenční právo. Tato skupina odborníků byla původně zřízena Komisí za účelem přípravy návrhu vedoucího ke směrnici (EU) 2019/1023. Poté byla skupina rozšířena o deset jednotlivých odborníků, kteří byli jmenováni jako zástupci společného zájmu v určité oblasti politiky (zastoupeny byly tyto zájmové skupiny: finanční věřitelé, obchodní věřitelé, věřitelé z řad spotřebitelů, věřitelé z řad zaměstnanců, insolventní nebo předlužení dlužníci).

V rámci přípravy návrhu si Komise vyžádala dvě externí studie zabývající se specifickými oblastmi insolvence. Obě studie byly zadány konsorciu složenému ze společnosti Tipik a sítě právních odborníků Spark. První studie, která posuzuje zneužívající praktiky spočívající ve spekulativním výběru jurisdikce (tzv. forum shopping) v insolvenčním řízení po změnách nařízení (EU) 2015/848 z roku 2015, se zabývá také otázkou, do jaké míry rozdíly mezi vnitrostátními insolvenčními rámci působí jako pobídka ke zneužívání postupu tzv. forum shopping zúčastněnými stranami. Druhá studie analyzuje téma vysledování a zpětného získávání majetku v insolvenčním řízení. Obě studie zahrnují empirickou analýzu, při níž dodavatel shromažďoval údaje jak v rámci veřejných online průzkumů, tak v rámci strukturovaných rozhovorů s řadou zúčastněných stran ze všech členských států. Komise kromě toho vypracovala zvláštní studii zadanou společností Deloitte/Grimaldi o dopadu cílených opatření v oblasti insolvence podniků na zpětné získávání prostředků a efektivitu insolvenčních řízení. Tyto tři studie jsou k dispozici na internetových stránkách Komise.

V průběhu přípravy návrhu Komise rovněž několikrát konzultovala členské státy. O iniciativě opakovaně jednali ministři financí členských států, kteří jí vyjádřili podporu. Závěry Rady

(ECOFIN) ze dne 3. prosince 2020 o akčním plánu o UKT¹⁶ podnítily Komisi k realizaci této iniciativy. Tyto závěry byly potvrzeny prohlášením eurosummitu ze dne 11. prosince 2020¹⁷. V dubnu 2021 dospěli ministři z oblasti Euroskupiny k závěru, že vnitrostátní reformy insolvenčních režimů by měly postupovat v souladu s paralelními oblastmi činností vedenými orgány EU, které byly podniknuty v rámci akčního plánu o UKT¹⁸. V prohlášení ze zasedání eurosummitu ze dne 25. června 2021 bylo potvrzeno, že „je třeba určit a řešit strukturální výzvy týkající se integrace a rozvoje kapitálových trhů, zejména ve vybraných oblastech právních předpisů upravujících problematiku insolvence podniků“¹⁹. Evropský parlament rovněž vyjádřil podporu účinnějším a harmonizovanějším insolvenčním režimům a vyzval Komisi, aby se důrazněji zasadila o dosažení skutečného pokroku v této oblasti, která podle Evropského parlamentu stále představuje hlavní překážku skutečné integrace kapitálových trhů EU²⁰.

Vzhledem k úzkému propojení insolvenčních právních předpisů s jinými oblastmi vnitrostátního práva (jako je majetkové a pracovní právo) a k rozdílům v hlavních politických cílech insolvenčního práva současně vyjádřily některé členské státy výhrady k závazným právním předpisům harmonizujícím insolvenční právo, mimo jiné v dopise zaslaném Komisi dne 1. dubna 2021.

Komise dne 22. března 2022 uspořádala specializovaný seminář s odborníky ze státních správ členských států. Členské státy zdůraznily potřebu hluboké a podrobné analýzy problémů, jakož i význam jasné diagnózy rozsahu problémů, zúčastněných stran, kterých se týkají, a jejich skutečného dopadu na vnitřní trh. Stejně tak pokud jde o povahu případných budoucích opatření na úrovni EU, některé členské státy vyjádřily názor, že je zapotřebí opatrný přístup, a navrhly, aby se opatření zaměřila na zlepšení efektivity insolvenčních řízení.

Dne 25. října 2022 uspořádala Komise druhý seminář s odborníky ze státních správ členských států, aby je informovala o možnostech politiky obsažených v posouzení dopadů a o aktuálním stavu přípravy návrhu.

- **Sběr a využití výsledků odborných konzultací**

Posouzení dopadů připojené k tomuto návrhu vychází z údajů dostupných z analýzy sekundárních údajů a zejména z následujících studií a odborných posudků²¹:

¹⁶ Závěry Rady o akčním plánu Komise, dok. č. 12898/1/20 REV 1.

¹⁷ Dokument č. EURO 502/20.

¹⁸ Viz poznámka Komise k diskusi na adrese <https://www.consilium.europa.eu/media/49192/20210416-eg-com-note-on-insolvency-frameworks.pdf>. Souhrnný dopis z diskuse je k dispozici na adrese <https://www.consilium.europa.eu/media/49366/20210416-summing-up-letter-eurogroup.pdf>.

¹⁹ Dokument č. EURO 502/21.

²⁰ Usnesení Evropského parlamentu ze dne 8. října 2020 o dalším rozvoji unie kapitálových trhů (UKT): lepší přístup, zejména malých a středních podniků, k finančním prostředkům na kapitálovém trhu a další posílení účasti retailových investorů (2020/2036(INI)).

²¹ V rámci přípravy této iniciativy byly jménem Komise vypracovány další studie: (1) Evropská komise, „Zlepšení empirické základny o převodu podniků v Evropě: příloha C: případová studie o přeshraničním rozměru převodů podniků“, Výkonná agentura pro malé a střední podniky, Úřad pro publikace, únor 2021, k dispozici na adrese: , (2) Steffek, F., „Analýza právních předpisů o individuálním a kolektivním vymáhání půjček v členských státech EU“, GŘ FISMA, listopad 2019, dostupné na , (3) McCormack, G. et al, „Studie o novém přístupu k podnikatelskému neúspěchu a platební neschopnosti, srovnávací právní analýza příslušných ustanovení a postupů členských států.“, GŘ JUST, leden 2016, dostupné na , (4) Zpráva orgánu EBA o srovnávání vnitrostátních rámců pro vymáhání úvěrů, odpověď na výzvu Evropské komise k poskytnutí poradenství ohledně srovnávání vnitrostátních rámců pro vymáhání úvěrů (včetně insolvenčních rámců) z pohledu věřitelů bank, Evropský orgán pro bankovníctví, listopad 2020, EBA/Rep/2020/29.

- Deloitte/Grimaldi (2022), Studie na podporu přípravy posouzení dopadů potenciální iniciativy EU zvyšující sbližování vnitrostátních insolvenčních právních předpisů, *návrh závěrečné zprávy*, *GŘ JUST*, březen 2022.

- Spark, Tipik, „Studie o zneužívajících praktikách spočívajících ve spekulativním výběru jurisdikce v insolvenčním řízení“, *GŘ JUST*, únor 2022 (zvláštní zakázka č. JUST/2020/JCOO/FW/CIVI/0160).

- Spark, Tipik, „Studie o vysledování a vymáhání majetku dlužníka insolvenčními správci“, *GŘ JUST*, březen 2022 (zvláštní zakázka č. JUST/2020/JCOO/FW/CIVI/0172).

Materiál, který byl shromážděn a využit při vytváření posouzení dopadů, se obecně zakládal na faktech nebo v ostatních případech pocházel z renomovaných a uznávaných zdrojů, které slouží jako referenční hodnoty a referenční body pro dané téma. Příspěvky obdržené od zúčastněných stran během konzultačních činností byly obecně považovány za stanoviska, ledaže byly faktické povahy.

• **Posouzení dopadů**

Posouzení dopadů analyzovalo tři klíčové rozměry insolvenčního práva: i) zpětné získání majetku z likvidované majetkové podstaty; ii) účinnost postupů a iii) předvídatelné a spravedlivé rozdělení zpětně získané hodnoty mezi věřitele. Tyto tři rozměry se týkají zejména otázek souvisejících s vylučovacími žalobami, vysledováním majetku, povinnostmi a odpovědností členů představenstva, prodejem společnosti jako fungujícího podniku prostřednictvím „postupu pre-pack“, spouštěcím mechanismem úpadku, zvláštním insolvenčním režimem pro mikropodniky a malé podniky, pořadím pohledávek a věřitelskými výbory. Možnosti byly určeny na základě podnětů skupiny odborníků v oblasti restrukturalizace a insolvenčního práva, specializované studie a výměny názorů se zúčastněnými stranami. Byly analyzovány s ohledem na tři cíle, a to zda: i) umožňují vyšší hodnotu zpětně získaných prostředků; ii) vedou ke zkrácení doby trvání insolvenčního řízení a iii) snižují právní nejistotu a náklady na informace, zejména pro přeshraniční investory.

Návrh a revidované posouzení dopadů reagují na připomínky obdržené od Výboru pro kontrolu regulace, který ve svém prvním stanovisku ze dne 24. června 2022 dospěl k závěru, že před dalším pokračováním této iniciativy je nutné provést úpravy posouzení dopadů. Byly shromážděny další důkazy o tom, jak současná insolvenční řízení negativně ovlivňují přeshraniční investice na jednotném trhu a jak je to v porovnání s jinými faktory. Do hlavního textu a přílohy 5 bylo doplněno více informací o rozdílech v insolvenčních pravidlech mezi jednotlivými zeměmi. Rozdíly mezi směnicí (EU) 2019/1023, nařízením (EU) 2015/848 a tímto návrhem byly podrobněji vysvětleny. Byla provedena další analýza dopadu jednotlivých opatření na kapacitu soudů a na to, jak na jednotlivá opatření pohlížejí zúčastněné strany. Kompromisy mezi jednotlivými možnostmi politiky byly jasněji formulovány a názory zúčastněných stran byly podrobněji popsány.

Výbor pro kontrolu regulace přezkoumal revidované posouzení dopadů a dne 10. října 2022 vydal druhé kladné stanovisko bez výhrad. Výbor konstatoval, že posouzení dopadů se výrazně zlepšilo, a uvedl několik návrhů na další zlepšení.

Tento návrh má mírně pozitivní dopad na digitalizaci, a to zejména díky vyšší míře automatizace procesů ve zjednodušeném likvidačním řízení pro mikropodniky a využití digitálního portálu (portál e-justice) k poskytování uživatelsky vstřícných informací o klíčových prvcích insolvenčních režimů a pořadí pohledávek.

- **Účelnost právních předpisů a zjednodušení**

Zvýšení efektivity insolvenčních řízení pomůže zkrátit délku insolvenčních řízení a zvýšit zpětně získanou hodnotu v případech úpadku, což by se projevilo v nižších nákladech na likvidaci společností a vyšší míře zpětně získaných prostředků pro věřitele a investory.

Cílem tohoto návrhu je rovněž zlepšit podnikatelské prostředí pro malé a střední podniky. Zvýšením očekávané míry zpětně získaných prostředků pro věřitele a investory, kterým vzniká expozice vůči malým a středním podnikům a jiným společnostem, se návrh snaží snížit vnímané riziko investic do malých a středních podniků, což by se mělo projevit v nižších nákladech na financování malých a středních podniků, pokud by ostatní podmínky zůstaly stejné. Zároveň návrh neukládá povinnosti ani náklady na dodržování předpisů malým a středním podnikům, které jsou ekonomicky aktivní, a zjednodušuje postupy pro ty, kterým hrozí úpadek.

Tento návrh rovněž zavádí zvláštní postup pro usnadnění a urychlení likvidace mikropodniků, který umožní nákladově efektivnější postup v případě úpadku pro tyto mikropodniky. Tato opatření rovněž podporují řádnou likvidaci mikropodniků „bez majetku“ a řeší problém, že některé členské státy odmítají přístup k insolvenčnímu řízení, pokud je předpokládaná zpětně získaná hodnota nižší než soudní náklady. Tím, že tento návrh dává všem mikropodnikům možnost zahájit řízení za účelem řešení jejich finančních potíží, zajišťuje, aby zakládající podnikatelé mohli využít oddlužení a začít znovu v souladu s ustanoveními směrnice (EU) 2019/1023.

- **Základní práva**

Návrh respektuje základní práva a svobody zakotvené v Listině základních práv Evropské unie a musí být proveden v souladu s ní. Tento návrh respektuje zejména práva a svobody zakotvené v článku 7 (respektování soukromého a rodinného života), článku 8 (ochrana osobních údajů), článku 15 (právo svobodné volby povolání a právo pracovat), článku 16 (svoboda podnikání), článku 17 (právo na vlastnictví), článku 27 (právo pracovníka na informování a na projednávání) a čl. 47 odst. 2 (právo na spravedlivý proces).

Návrh poskytne určeným soudům přístup k vnitrostátním registrům bankovních účtů a systémům elektronického vyhledávání údajů, jakož i k propojenému systému centralizovaných registrů bankovních účtů, jednotnému místu přístupu do registru bankovních účtů. Návrh rovněž umožní insolvenčním správcům přístup do rejstříku skutečných majitelů zřízeného v členském státě, v němž bylo řízení zahájeno, jakož i do systému propojení rejstříků skutečných majitelů BORIS.

Vnitrostátní registry bankovních účtů a systémy elektronického vyhledávání údajů, jakož i registry skutečných majitelů centralizují osobní údaje. Rozšíření přístupu k těmto rejstříkům a systémům a k jednotným místům přístupu bude mít proto dopad na základní práva subjektů údajů, zejména na právo na soukromí a právo na ochranu osobních údajů. Veškerá z toho vyplývající omezení výkonu práv a svobod uznaných Listinou musí být v souladu s požadavky stanovenými Listinou, zejména v čl. 52 odst. 1.

Omezení je stanoveno zákonem a je odůvodněno potřebou účinně posílit výsledovatelnost majetku v rámci probíhajícího insolvenčního řízení, a to i v přeshraničním prostředí, za účelem maximalizace zpětného získání hodnoty od společnosti v úpadku pro věřitele. Kromě toho je respektována podstata příslušných práv a svobod a omezení jsou přiměřená sledovanému cíli. Dopad bude poměrně omezený, neboť dostupné a vyhledávatelné údaje zahrnují pouze soubor údajů, který je stanoven v tomto návrhu i v nástrojích EU, jimiž se tyto systémy zřizují, a který je nezbytně nutný k vysledování majetku patřícího do majetkové podstaty. Tento návrh zajišťuje, že zpracování těchto údajů bude v souladu s platnými

pravidly EU pro ochranu údajů. Nařízení (EU) 2018/1725²² se vztahuje na zpracování osobních údajů orgány a institucemi Unie pro účely tohoto návrhu.

Návrh zejména upřesňuje účely zpracování osobních údajů a požaduje, aby členské státy určily insolvenční soudy oprávněné požadovat informace přímo z vnitrostátních registrů bankovních účtů a systémů elektronického vyhledávání údajů. Návrh rovněž ukládá členským státům povinnost zajistit, aby zaměstnanci určených soudů dodržovali vysoké profesní standardy ochrany údajů, aby byla zavedena technická a organizační opatření k ochraně zabezpečení údajů na vysoké technologické úrovni pro účely výkonu pravomoci určených soudů přistupovat k informacím o bankovních účtech a vyhledávat v nich a aby orgány provozující centralizované registry bankovních účtů vedly záznamy o každém přístupu určeného soudu k informacím o bankovních účtech a o jejich vyhledávání.

Návrh dále jasně vymezuje rozsah informací vedených v registrech skutečných majitelů, které jsou přístupné insolvenčním správcům.

V neposlední řadě návrh upřesňuje, že Komise nebude uchovávat osobní údaje v souvislosti s propojením vnitrostátních elektronických dražebních systémů, a obsahuje ustanovení o kontrole údajů ze strany Komise.

4. ROZPOČTOVÉ DŮSLEDKY

Tento návrh má dopad na náklady a administrativní zátěž Komise. Tyto náklady a zátěž vyplývají z povinnosti stanovené v článku 51 tohoto návrhu vytvořit systém propojující vnitrostátní elektronické dražební systémy prostřednictvím portálu evropské e-justice. Na základě zkušeností s jinými projekty propojení portálu e-justice se náklady Komise na provádění odhadují na 1,75 milionu EUR v rámci stávajícího dlouhodobého rozpočtu (víceletého finančního rámce)²³. Dodatečné náklady budou hrazeny z přesunů v rámci programu Spravedlnost.

Finanční a rozpočtový dopad tohoto návrhu je podrobně vysvětlen v legislativním finančním výkazu, který je přílohou tohoto návrhu.

5. OSTATNÍ PRVKY

• Plány provádění a opatření pro monitorování, hodnocení a podávání zpráv

Hodnocení se očekává pět let po zavedení opatření a podle pokynů Komise pro zlepšování právní úpravy. Cílem hodnocení bude posoudit, nakolik byla směrnice účinná a efektivní při dosahování politických cílů, a rozhodnout, zda jsou zapotřebí nová opatření nebo změny. Členské státy musí Komisi poskytnout informace nezbytné pro přípravu tohoto hodnocení.

• Podrobné vysvětlení konkrétních ustanovení návrhu

Tento návrh se zaměřuje na tři klíčové rozměry insolvenčního práva: i) zpětné získání majetku z likvidované majetkové podstaty; ii) efektivitu řízení a iii) předvídatelné a spravedlivé rozdělení zpětně získané hodnoty mezi věřitele. Jeho základní prvky byly pečlivě vybrány na základě zkušeností z jednání o směrnici o restrukturalizaci a insolvenční, jednání a

²² Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1725 ze dne 23. října 2018 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány, institucemi a jinými subjekty Unie a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení nařízení (ES) č. 45/2001 a rozhodnutí č. 1247/2002/ES (Úř. věst. L 295, 21.11.2018, s. 39).

²³ Tyto náklady by měly být doplněny dalšími náklady na provádění ve výši 1,6 milionu EUR pro rozpočtový rok 2028. Odhadované roční náklady na údržbu systému propojení v rámci portálu evropské e-justice od roku 2029 činí 600 000 EUR.

závěrečných doporučení skupiny odborníků, výsledků veřejné konzultace, studie externího konzultanta a rozsáhlé interakce se zúčastněnými stranami.

Cílem tohoto návrhu je maximalizovat hodnotu, kterou věřitelé zpětně získají od podniku v úpadku. Za tímto účelem se ustanovení o vylučovacích žalobách a o vysledování majetku vzájemně posilují. Toho se dosáhne zavedením minimálního souboru harmonizovaných podmínek pro uplatnění vylučovacích žalob a posílením vysledovatelnosti majetku zlepšením přístupu insolvenčních správců k informacím o bankovních účtech, informacím o skutečném vlastnictví a k některým vnitrostátním registrům majetku, včetně registrů z jiných členských států. Tato ustanovení jsou kombinována s možností maximalizovat hodnotu zpětně získaných prostředků podniku v počáteční fázi prostřednictvím postupu pre-pack a povinností členů představenstva neprodleně podat návrh na zahájení insolvenčního řízení, aby se předešlo případným ztrátám hodnoty majetku pro věřitele.

Cílem tohoto návrhu je rovněž posílit procesní efektivitu, zejména při likvidaci mikropodniků v úpadku. Je důležité zajistit, aby nová pravidla dobře fungovala i pro mikropodniky v EU. Náklady na běžná insolvenční řízení jsou pro tyto společnosti neúměrně vysoké a možnost využít oddlužení by jim umožnila uvolnit podnikatelský kapitál pro nové projekty. To je doplněno větší transparentností pro věřitele, pokud jde o klíčové prvky vnitrostátního práva týkajícího se insolvenčního řízení, včetně spouštěcího mechanismu úpadku.

Aby bylo zajištěno spravedlivé a předvídatelné rozdělení zpětně získaných hodnot mezi věřitele, zavádí návrh požadavky na lepší zastupování zájmů věřitelů v řízení prostřednictvím věřitelských výborů. To je doplněno větší transparentností pro věřitele, pokud jde o pravidla upravující pořadí pohledávek.

Navrhovaná směrnice je rozdělena do devíti hlav.

Hlava I obsahuje obecná ustanovení o oblasti působnosti a definice.

Hlava II o vylučovacích žalobách stanoví minimální pravidla harmonizace, jejichž cílem je chránit majetkovou podstatu před neoprávněným vyvedením majetku provedeným před zahájením insolvenčního řízení. Cílem je zajistit, aby právní předpisy členských států o insolvenčním řízení poskytovaly minimální standard ochrany týkající se neplatnosti, odporovatelnosti nebo neúčinnosti právních jednání poškozujících společný zájem věřitelů. Zároveň mohou členské státy zavést nebo zachovat pravidla, která zajišťují vyšší úroveň ochrany věřitelů, například tím, že stanoví více důvodů pro vyloučení. Ustanovení obsažená v této hlavě stanoví obecné předpoklady pro prohlášení právního jednání za neplatné, důvody pro vyloučení a právní důsledky vylučovacích žalob.

Článek 4 stanoví obecné předpoklady pro vylučovací žaloby a uvádí, že předmětem vylučovacích žalob mohou být všechna právní jednání – včetně opomenutí – za předpokladu, že poškodila společný zájem věřitelů a že je splněn některý z důvodů pro vyloučení uvedený v následujících člácích.

Článek 5 upřesňuje, že ustanovení o vylučovacích žalobách jsou minimálními harmonizačními pravidly, a proto mohou členské státy zachovat nebo přijmout ustanovení, která poskytují vyšší úroveň ochrany věřitelů.

Článek 6 stanoví první zvláštní důvod pro vyloučení („preference“). Jedná se o právní jednání, která zvýhodnila věřitele (nebo skupinu věřitelů) a byla učiněna v období tří měsíců před podáním návrhu na zahájení insolvenčního řízení nebo po podání návrhu („napadnutelné období“). Vzhledem k tomu, že tento důvod pro vyloučení je vyvolán pouhým dokončením právního jednání, je napadnutelné období nejkratší ve srovnání s napadnutelným obdobím ostatních důvodů pro vyloučení. Kromě toho u „shodného zajištění“ (tj. plnění, která byla zcela v souladu s pohledávkou věřitele, jako je uspokojení splatné pohledávky obvyklými

platebními prostředky) lze právní jednání prohlásit za neúčinná z tohoto důvodu pouze tehdy, pokud věřitel věděl nebo měl vědět, že dlužník není schopen splácet své dluhy nebo že byl podán návrh na zahájení insolvenčního řízení. V neposlední řadě jsou v tomto ustanovení vyjmenovány určité druhy právních jednání, které nelze z tohoto důvodu prohlásit za neplatné.

Článek 7 stanoví druhý zvláštní důvod pro vyloučení: právní jednání za podhodnocenou cenu. Tento důvod se vztahuje nejen na dary nebo jiné příspěvky, ale také na právní jednání za mimořádně nízkou úplatu. Hraje významnou roli v právu vylučovacích žalob, neboť je (mimo jiné) účinným nápravným prostředkem proti případným snahám dlužníka umístit majetek mimo dosah věřitelů tím, že jej převede na třetí osoby, jako jsou rodinní příslušníci nebo subjekty vlastníci majetek, a zároveň má i nadále možnost tento majetek využívat.

V článku 8 je uveden třetí a poslední důvod pro vyloučení, a to úmyslné podvodné jednání, tj. právní jednání s cílem oklamat věřitele.

Článek 9 stanoví obecné důsledky vylučovacích žalob. Patří mezi ně nevymahatelnost pohledávek vyplývajících z právního jednání, které bylo prohlášeno za neplatné, jakož i povinnost strany, která byla tímto právním jednáním zvýhodněna, plně nahradit škodu způsobenou na majetkové podstatě. Článek objasňuje, že povinnost nahradit škodu na majetkové podstatě nelze započíst proti pohledávkám druhé strany právního jednání, které bylo prohlášeno za neplatné.

Článek 10 obsahuje ustanovení o právech druhé strany právního jednání, které bylo prohlášeno za neplatné. Obnovují se zejména pohledávky, které se uspokojují z právního jednání, které bylo prohlášeno za neplatné, a to v rozsahu, v jakém účastník nahradí škodu v majetkové podstatě.

Článek 11 se zabývá odpovědností třetích stran: dědic nebo univerzální právní nástupce druhé strany právního jednání, které bylo prohlášeno za neplatné, nastupuje na místo této strany, a to i s ohledem na právní důsledky vylučovacích žalob. Jednotliví právní nástupci jsou odpovědní pouze v případě, že nabyli majetek za podhodnocenou cenu nebo pokud věděli nebo měli vědět o okolnostech, na nichž se zakládá vylučovací žaloba.

Článek 12 potvrzuje výsadu restrukturalizace zavedenou články 17 a 18 směrnice (EU) 2019/1023. Uvádí, že pravidly týkajícími se vylučovacích žalob v této hlavě není dotčeno uplatňování článků 17 a 18 směrnice (EU) 2019/1023.

Hlava III o výsledování majetku náležejícího do majetkové podstaty je cíleným zásahem, který je třeba zasadit do kontextu nařízení (EU) 2015/848, které stanoví, že insolvenční správci mohou v zásadě i v jiných členských státech vykonávat pravomoci, které jim svěřuje právo členského státu, v němž bylo zahájeno hlavní insolvenční řízení a v němž byli jmenováni. Cílená pravidla v této hlavě se zaměřují na přístup insolvenčních správců k různým rejstříkům obsahujícím příslušné informace o majetku, který patří nebo by měl patřit do majetkové podstaty. Některé vnitrostátní elektronické rejstříky jsou veřejné nebo dokonce přístupné prostřednictvím jednotných propojených platforem zřízených Unií, jako je propojení insolvenčních rejstříků²⁴. Ustanovení navrhované směrnice rozšiřují rozsah rejstříků přístupných insolvenčním správcům na některé rejstříky, které nejsou veřejně přístupné, jako například rejstříky původně zřízené v rámci EU pro boj proti praní špinavých peněz (vnitrostátní centrální registry bankovních účtů nebo informace o svěřenských fondech v registrech skutečných majitelů členských států). Hlava III rovněž ukládá členským státům

²⁴ https://e-justice.europa.eu/246/CS/bankruptcy_amp_insolvency_registers__search_for_insolvent_debtors_in_the_eu?init=true

povinnost umožnit insolvenčním správcům, kteří nejsou tuzemskými insolvenčními správci, přímý a rychlý přístup k rejstříkům uvedeným v příloze (pokud jsou již v daném členském státě k dispozici).

Článek 13 vyžaduje, aby členské státy určily insolvenční soudy na svém území, které budou mít přímý přístup k vnitrostátním centralizovaným automatizovaným mechanismům, jako jsou centralizované registry bankovních účtů nebo systémy elektronického vyhledávání údajů, zřízené podle článku 32a směrnice (EU) 2015/849²⁵. Směrnice (EU) 2015/849 uložila členským státům povinnost zřídit centralizované automatizované mechanismy, které mohou identifikovat všechny fyzické nebo právnické osoby, jež vlastní nebo kontrolují platební účty a bankovní účty identifikované pomocí IBAN a bezpečnostní schránky vedené u úvěrových institucí. Směrnice o boji proti praní špinavých peněz rovněž poskytuje finančním zpravodajským jednotkám členských států okamžitý a nefiltrovaný přístup k těmto registrům. Směrnice (EU) 2019/1153²⁶ poskytuje přímý a okamžitý přístup k vnitrostátním registrům bankovních účtů donucovacím orgánům určeným pro tento účel členskými státy, pokud je tento přístup nezbytný pro plnění jejich úkolů v boji proti závažné trestné činnosti. Podle směrnice (EU) 2019/1153 mají mít přímý přístup také úředníci působící v rámci úřadu pro vyhledávání majetku z trestné činnosti. Článek 12 zajistí, že přímý přístup k registrům bankovních účtů nebo systémům elektronického vyhledávání údajů budou mít pouze insolvenční soudy, které byly řádně určeny a oznámeny Komisi.

Články 14 a 15 upřesňují zvláštní podmínky přístupu určených soudů k registrům bankovních účtů. Určené soudy budou mít přístup k vnitrostátním centrálním registrům bankovních účtů svého členského státu a ostatních členských států prostřednictvím jednotného místa přístupu do rejstříků bankovních účtů, jakmile bude zřízen a zprovozněn systém propojení centrálních rejstříků členských států²⁷.

Článek 16 se týká vyhledávání v registrech bankovních účtů.

Článek 17 obsahuje ustanovení o přístupu insolvenčních správců k registrům skutečných majitelů. To zahrnuje jak přístup do vnitrostátního registru (registru) skutečných majitelů zřízeného (zřízených) v členském státě, v němž bylo řízení zahájeno, tak do systému propojení registrů skutečných majitelů. Právní základ pro tyto registry je stanoven v čl. 30 odst. 3 a čl. 31 odst. 3a směrnice (EU) 2015/849. Právní základ pro propojení těchto registrů je stanoven v čl. 30 odst. 10 a čl. 31 odst. 9 směrnice (EU) 2015/849. Minimální soubor informací v registrech skutečných majitelů je veřejně přístupný pro obchodní společnosti a ostatní právnické osoby. V případě svěrenských fondů a podobných právních uspořádání není přístup k tomuto minimálnímu souboru informací veřejný, ale je podmíněn prokázáním oprávněného zájmu. Článek 17 objasňuje, že oprávněný zájem existuje vždy, když informace o svěrenských fondech a podobných právních uspořádáních požaduje insolvenční správce za účelem zjištění a vysledování majetku pro insolvenční řízení, v němž je jmenován, a přístup je omezen na předem stanovený rozsah informací.

²⁵ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/849 ze dne 20. května 2015 o předcházení využívání finančního systému k praní peněz nebo financování terorismu, o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 648/2012 a o zrušení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES a směrnice Komise 2006/70/ES, Úř. věst. L 0849, 9.7.2018, s.1.

²⁶ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1153 ze dne 20. června 2019 o stanovení pravidel usnadňujících používání finančních a dalších informací k prevenci, odhalování, vyšetřování či stíhání určitých trestných činů a o zrušení rozhodnutí Rady 2000/642/SVV (Úř. věst. L 186, 11.7.2019, s. 122).

²⁷ Propojení vnitrostátních centrálních rejstříků bankovních účtů v rámci celé EU navrhla Evropská komise ve svém návrhu šesté směrnice o boji proti praní špinavých peněz. Viz články 14 a 15 návrhu (COM/2021/423 final ze dne 20.7.2021). Návrh se v současné době projednává v Evropském parlamentu a Radě.

Článek 18 stanoví pravidla pro přímý a rychlý přístup insolvenčních správců k vnitrostátním registrům obsahujícím informace o majetku. Registry majetku by v této souvislosti měly zahrnovat registry uvedené v příloze navrhované směrnice, pokud jsou tyto registry v daném členském státě k dispozici. Ustanovení rovněž vyžaduje, aby insolvenční správci jmenovaní v jiných členských státech měli stejné podmínky přístupu jako insolvenční správci jmenovaní v členských státech, kde se nachází registr majetku.

Cílem hlavy IV o postupu pre-pack je zajistit, aby tento postup, který je obecně považován za účinný pro zpětné získání hodnoty věřitelům, byl strukturovaným způsobem dostupný v insolvenčních režimech všech členských států. V rámci postupu pre-pack se prodej podniku dlužníka (nebo jeho části) připravuje a projednává před formálním zahájením insolvenčního řízení. To umožňuje provést prodej a získat výtěžek krátce po zahájení formálního insolvenčního řízení určeného k likvidaci společnosti. Tento návrh obsahuje řadu záruk, které mají zajistit, aby byli osloveni potenciální kupci a aby bylo v rámci procesu prodeje s rovnými podmínkami dosaženo co nejlepší tržní hodnoty. Tyto záruky jsou formulovány tak, aby členské státy měly možnost volby mezi zajištěním konkurenceschopnosti, transparentnosti a spravedlnosti procesu prodeje v (obvykle důvěrné) „přípravné fázi“ a rychlou veřejnou dražbou po zahájení formálního řízení v „likvidační fázi“.

Článek 19 ukládá členským státům, aby do svého insolvenčního režimu zahrnuly postup pre-pack, který se skládá ze dvou na sebe navazujících fází („přípravná fáze“ a „likvidační fáze“).

Článek 20 se zabývá vztahem mezi navrhovanou směrnicí a ostatními nástroji Unie. Stanoví, že likvidační fáze se považuje za insolvenční řízení ve smyslu čl. 2 bodu 4 nařízení (EU) 2015/848. Členským státům rovněž ponechává možnost považovat insolvenčního správce v přípravné fázi za insolvenčního správce v souladu s čl. 2 bodem 5 nařízení (EU) 2015/848. Poslední odstavec tohoto ustanovení objasňuje vztah mezi navrhovanou směrnicí a směrnicí Rady 2001/23/ES v souladu s rozsudkem Soudního dvora Evropské unie ve věci Heiploeg. Ustanovení uvádí, že pro účely použití čl. 5 odst. 1 směrnice 2001/23/ES se likvidační fáze v rámci postupu pre-pack považuje za insolvenční řízení, které bylo zahájeno za účelem likvidace majetku převodce pod dohledem příslušného orgánu.

Článek 21 stanoví pravidla příslušnosti pro postup pre-pack. Tento článek objasňuje, že soud s mezinárodní příslušností pro hlavní insolvenční řízení dlužníka je příslušný i pro postup pre-pack.

Článek 22 stanoví pravidla pro „insolvenčního správce v přípravné fázi“, který je hlavním aktérem v „přípravné fázi“ v rámci postupu pre-pack. V článku jsou uvedeny úkoly, které musí insolvenční správce v přípravné fázi plnit, aby mohl řídit proces prodeje a našel potenciální kupce. Jako „zamýšlený insolvenční správce“ musí insolvenční správce v přípravné fázi splňovat všechna kritéria způsobilosti, která insolvenční právo členského státu, v němž je zahájen postup pre-pack, požaduje pro jmenování insolvenčního správce, čímž se zajistí, že obě funkce v obou následujících fázích postupu pre-pack bude vykonávat stejná osoba.

Článek 23 rozšiřuje (s nezbytnými úpravami) použití pravidel o přerušení vymáhání individuálních nároků proti dlužníkovi, která jsou stanovena v člancích 6 a 7 směrnice (EU) 2019/1023, na přípravnou fázi postupu pre-pack, pokud je splněna podmínka hrozícího úpadku nebo prohlášení úpadku dlužníka.

Článek 24 se zabývá zásadami platnými pro proces prodeje podniku dlužníka. Insolvenční správce v přípravné fázi musí zajistit, aby proces prodeje probíhající v přípravné fázi, obvykle důvěrným způsobem, byl konkurenceschopný, transparentní, spravedlivý a odpovídal tržním

standardům. Tyto zásady lze ignorovat pouze tehdy, pokud se členský stát rozhodne zavést povinnost soudu provést rychlou veřejnou dražbu po zahájení likvidační fáze.

Článek 25 zajišťuje, aby byl insolvenční správce v přípravné fázi jmenován insolvenčním správcem při zahájení likvidační fáze v rámci postupu pre-pack.

Článek 26 se zabývá procesem schvalování prodeje podniku dlužníka insolvenčním soudem v likvidační fázi. Podle odstavce 1 musí soud posoudit, zda proces prodeje probíhající v přípravné fázi splňuje platné zásady a podmínky. Pokud soud nepotvrdí prodej podniku nabyvateli, kterého navrhl insolvenční správce v přípravné fázi, pokračuje insolvenční řízení zahájené na začátku likvidační fáze, aniž by byl prodej v rámci postupu pre-pack dokončen. Odstavec 2 ukládá členským státům, které se rozhodnou nařídit, aby se na začátku likvidační fáze konala veřejná dražba, aby nejlepší nabídka obdrženou v přípravné fázi použily jako počáteční nabídku, která slouží jako spodní hranice kupní ceny, tak aby ostatní uchazeči nemohli nabídnout nižší kupní cenu. Vyžaduje také, aby ochrana poskytovaná počátečnímu nabízejícímu byla přiměřená a uplatňovaná v takovém rozsahu, aby nedošlo k potlačení skutečné hospodářské soutěže.

Článek 27 obsahuje ustanovení o postoupení nesplněných smluv, tj. smluv mezi dlužníkem a protistranou, z nichž ještě mají strany v době zahájení insolvenčního řízení závazky, které musí splnit. Tyto smlouvy by měly být zpravidla postoupeny nabyvateli podniku, a to i bez souhlasu protistrany.

Článek 28 stanoví, že prodejem v rámci postupu pre-pack se podnik nebo jeho část nabývá bez dluhů a závazků.

Článek 29 zajišťuje, aby opravné prostředky proti schváleným prodejm v rámci postupu pre-pack nezpозdila provedení prodejní dohody, a tím i zpeněžení majetku. Podle tohoto ustanovení mohou mít tyto opravné prostředky odkladný účinek na realizaci prodeje pouze tehdy, pokud návrhatel poskytne přiměřenou jistotu pokrývající případné škody vzniklé v důsledku tohoto odkladu. Článek 29 zároveň dává soudu, který projednává opravný prostředek, možnost zcela nebo částečně zprostit fyzickou osobu, která podala opravný prostředek, povinnosti poskytnout jistotu od zajištění, pokud takové zproštění považuje za vhodné s ohledem na okolnosti daného případu.

Článek 30 objasňuje, že kritéria pro výběr nejlepší nabídky by měla odpovídat kritériím používaným pro výběr mezi konkurenčními nabídkami ve standardním insolvenčním řízení.

Podle článku 31 nesou insolvenční správce v přípravné fázi a insolvenční správce v rámci postupu pre-pack osobní odpovědnost za případné škody způsobené nedodržením svých povinností.

Článek 32 stanoví další záruky pro případy, kdy je potenciální kupující stranou úzce spřízněnou s dlužníkem. Mezi další ochranná opatření patří povinnost insolvenčního správce posoudit v situacích, kdy jediná nabídka pochází od úzce spřízněné strany, zda nabídka splňuje test nejlepších zájmů věřitelů. Pokud je výsledkem posouzení negativní závěr, měl by insolvenční správce nabídku odmítnout.

Článek 33 obsahuje různá ustanovení, jejichž cílem je maximalizovat hodnotu prodáváného podniku. Tím je zajištěno, že se prozatímní financování hledá s co nejnižšími náklady a že poskytovatelé prozatímního financování využívají určitých záruk. Tento článek rovněž zakazuje udělit nabízejícím předkupní práva, protože možnost uplatnit tato práva by v rámci procesu prodeje poškodila hospodářskou soutěž. Jiné ustanovení omezuje možnost úvěrové dražby na část výše zajištěné pohledávky vůči dlužníkovi.

Článek 34 chrání zájmy věřitelů v průběhu postupu pre-pack. To zahrnuje právo být vyslechnut v průběhu postupu a zpravidla sladění požadavků na uvolnění zástavních nároků s požadavky, které by se uplatnily v insolvenčním řízení podle vnitrostátního práva.

Článek 35 se zabývá situacemi, kdy nabytí podniku v rámci postupu pre-pack podléhá rozhodnutí orgánu pro hospodářskou soutěž.

Hlava V o povinnostech vedoucích pracovníků je součástí opatření, jejichž cílem je maximalizovat hodnotu majetkové podstaty. Přestože navrhovaná směrnice neobsahuje harmonizovanou definici vedoucích pracovníků, měly by členské státy při provádění ustanovení obsažených v této hlavě vzít v úvahu, že pojem vedoucí pracovník by měl být chápán široce. To je v souladu s návrhem legislativního průvodce pro insolvenční právo Komise OSN pro mezinárodní obchodní právo (UNCITRAL)²⁸, podle něhož „jako obecné vodítko [...] může být osoba považována za vedoucího pracovníka, pokud je pověřena přijímáním klíčových rozhodnutí týkajících se řízení společnosti nebo je skutečně přijímá nebo by je měla přijímat“. Vedoucí pracovníci jsou obvykle jedni z prvních, kteří si uvědomí, zda se společnost blíží k úpadku, nebo zda už se v něm ocitla. Měly by proto mít povinnost podat včas návrh na zahájení insolvenčního řízení. Navrhovaná směrnice stanoví lhůtu pro splnění této povinnosti a občanskoprávní odpovědnost. Ustanovení této hlavy jsou minimálními harmonizačními pravidly, takže členské státy mohou ponechat v platnosti nebo zavést přísnější povinnosti pro vedoucí pracovníky společností, které se ocitly na pokraji úpadku.

Hlava VI obsahuje pravidla pro zjednodušené likvidační řízení pro mikropodniky. Vnitrostátní insolvenční rámce nejsou vždy vhodné pro řádné a přiměřené zacházení s insolventními mikropodniky. Mikropodniky zřídka podávají návrh na zahájení standardního insolvenčního řízení, a když se tak stane, je často příliš pozdě na to, aby byla zachována jejich hodnota. V mnoha členských státech nedochází k řádné likvidaci takových podniků, protože standardní insolvenční řízení není přístupné nebo je jeho zahájení zamítnuto. K tomu dochází, pokud v majetkové podstatě není žádný majetek nebo pokud hodnota majetku nepokrývá administrativní náklady řízení. Cílem navrhované směrnice je proto zajistit, aby mikropodniky, a to i ty, které nemají žádný majetek, byly likvidovány řádně, rychle a méně nákladně. Hlavním cílem ustanovení hlavy VI je zjednodušit postup a snížit související administrativní náklady. Například by zpravidla neměl být v rámci řízení jmenován insolvenční správce, protože zásah insolvenčního správce je hlavní nákladovou položkou v insolvenčním řízení a podnikání těchto společností obvykle není tak složité, aby vyžadovalo insolvenčního správce. Navrhovaná směrnice také uvádí, že dlužníkovi by měl být zpravidla ponechán majetek a kontrola nad záležitostmi podniku po celou dobu řízení. Dalším faktorem, který snižuje náklady, je možnost, aby soud přistoupil ke zpeněžení majetku prostřednictvím elektronického dražebního systému, který by měl každý členský stát zavést v rámci zjednodušeného řízení pro mikropodniky.

Článek 38 ukládá členským státům povinnost začlenit do svých vnitrostátních právních předpisů pravidla pro insolvenční řízení, která umožní likvidaci mikropodniků za použití zjednodušeného řízení, které je v souladu se standardy stanovenými v hlavě VI. Toto ustanovení se rovněž zabývá podmínkou úpadku pro účely zahájení zjednodušeného likvidačního řízení a řešením případů „bez majetku“.

Článek 39 objasňuje, že jmenování insolvenčního správce ve zjednodušeném likvidačním řízení by mělo být výjimkou.

²⁸ Legislativní průvodce pro insolvenční právo UNCITRAL, část čtvrtá: Povinnosti vedoucích pracovníků v období blížícím se úpadku (včetně skupin podniků), s. 19 (bod 15).

Článek 40 vyžaduje, aby členské státy umožnily používání elektronických komunikačních prostředků pro veškerou komunikaci mezi příslušným orgánem a případně insolvenčním správcem a účastníky řízení.

Článek 41 stanoví, že zjednodušené likvidační řízení může být zahájeno na návrh mikropodniku nebo na návrh věřitele. Pro zjednodušení postupu podávání návrhu bude na základě prováděcího aktu Komise vytvořen standardní formulář.

Článek 42 se zabývá rozhodnutím o zahájení zjednodušeného likvidačního řízení, včetně důvodů, na jejichž základě může příslušný orgán zahájení odmítnout.

Článek 43 stanoví, že dlužník by měl mít zpravidla po celou dobu řízení kontrolu nad svým majetkem a záležitostmi podniku.

Článek 44 stanoví, že dlužník by měl mít přístup k přerušování vymáhání individuálních nároků. Příslušný orgán však může v jednotlivých případech za předem stanovených okolností určité pohledávky vyloučit.

Článek 45 zajišťuje zveřejnění zahájení zjednodušeného likvidačního řízení.

Článek 46 se zabývá přihlašovaním a uznáváním pohledávek věřitelů ve zjednodušeném likvidačním řízení. Ustanovení předpokládá, že většina pohledávek je přihlášena na základě písemného prohlášení předloženého dlužníkem. Kromě pohledávek uvedených v tomto prohlášení mohou věřitelé přihlásit další pohledávky. V zájmu zjednodušení řízení o uznání se pohledávky uvedené v prohlášení dlužníka považují za uznané, pokud proti nim věřitel výslovně nevznesl námitky.

Článek 47 obsahuje zvláštní ustanovení o zahájení a provádění vylučovacích žalob v rámci zjednodušeného likvidačního řízení pro mikropodniky.

Článek 48 se zabývá stanovením majetkové podstaty tím, že určuje, který majetek je do ní zahrnut, a zajišťuje, aby příslušné orgány jasně určily, který majetek je z majetkové podstaty vyloučen, a může být proto ponechán dlužníkovi, pokud je dlužník podnikatelem.

Článek 49 stanoví, že po stanovení majetkové podstaty příslušný orgán rozhodne, zda a) přistoupí ke zpeněžení majetku, nebo b) okamžitě ukončí zjednodušené likvidační řízení, protože hodnota majetku činí zpeněžení nepřiměřeným. Ustanovení rovněž uvádí, že majetek dlužníka by měl být zpeněžen prostřednictvím elektronické veřejné dražby, ledaže by příslušný orgán usoudil, že s ohledem na povahu majetku nebo okolnosti řízení je vhodnější použít k prodeji majetku jiné prostředky.

Článek 50 ukládá členským státům povinnost zřídit a provozovat jednu nebo více elektronických dražebních platform pro zpeněžení majetkové podstaty v insolvenčním řízení. Ustanovení rovněž umožňuje členským státům stanovit, že uživatelé těchto platform mohou rovněž podávat nabídky na koupi podniku dlužníka jako fungujícího podniku. Platforma (platformy) by měla (měly) být k dispozici v rámci zjednodušeného likvidačního řízení, i když se členské státy mohou rozhodnout rozšířit její použití i na jiná insolvenční řízení. Toto ustanovení ukládá členským státům povinnost zpřístupnit platformu (platformy) všem rezidentům nebo těm, kteří mají sídlo na území EU.

Článek 51 po vzoru jiných projektů EU propojujících decentralizované elektronické rejstříky (např. systém propojení obchodních rejstříků (BRIS), propojení insolvenčních rejstříků (IRI)) požaduje, aby Komise vytvořila systém propojující vnitrostátní elektronické dražební systémy prostřednictvím portálu evropské e-justice, který by měl sloužit jako centrální místo přístupu. Přidanou hodnotou takového systému propojení je dostupnost všech dražeb prostřednictvím jediné platformy, která je k dispozici ve všech úředních jazycích EU. Technické specifikace tohoto systému propojení budou stanoveny prováděcím aktem (prováděcími akty). Vývoj

informační technologie a volby zadávání zakázek budou předmětem předběžného schválení Výborem Evropské komise pro informační technologie a kybernetickou bezpečnost.

Článek 52 se zabývá náklady na zřízení a propojení systémů elektronických dražeb a článek 53 stanoví povinnosti Komise v souvislosti se zpracováním osobních údajů v systému propojení elektronických dražebních platforem.

Článek 54 stanoví pravidla pro prodej majetku z majetkové podstaty prostřednictvím elektronické dražby ve zjednodušeném likvidačním řízení.

Článek 55 upravuje rozhodnutí o ukončení zjednodušeného likvidačního řízení a stanoví, že v tomto rozhodnutí by měla být uvedena lhůta vedoucí k oddlužení.

Článek 56 stanoví zásadu, že účinný přístup k úplnému oddlužení v důsledku ukončení zjednodušeného likvidačního řízení by měli mít nejen dlužníci z řad podnikatelů, ale i zakladatelé, majitelé nebo společníci mikropodniku s neomezeným ručením, kteří osobně odpovídají za závazky dlužníka. Podmínky, důvody, lhůty a další okolnosti postupu vedoucího k oddlužení mají být stanoveny v souladu s pravidly hlavy III směrnice (EU) 2019/1023.

Článek 57 objasňuje, že řízení o osobních zárukách poskytnutých pro potřeby podnikání mikropodniků by mělo být koordinováno nebo konsolidováno s příslušným zjednodušeným likvidačním řízením téhož mikropodniku.

Hlava VII obsahuje ustanovení o věřitelském výboru. Věřitelský výbor je klíčovým nástrojem, který zajišťuje, aby insolvenční řízení probíhalo způsobem, který chrání zájmy věřitelů a zajišťuje zapojení jednotlivých věřitelů, kteří by se jinak řízení nemohli účastnit z důvodu omezených zdrojů nebo větší zeměpisné vzdálenosti. Cílem ustanovení této hlavy je tedy posílit postavení věřitelů v řízení. Toho se dosáhne tím, že se zajistí, aby byl věřitelský výbor zřízen, pokud s tím souhlasí valná hromada věřitelů, a stanoví se minimální harmonizační pravidla týkající se klíčových aspektů, jako je jmenování členů a složení výboru, pracovní postupy, funkce výboru a osobní odpovědnost jeho členů.

Článek 58 se zabývá požadavky na zřízení věřitelského výboru a stanoví zásadu, že rozhodnutí o zřízení věřitelského výboru by mělo být přijato na valné hromadě věřitelů. Tento článek rovněž povoluje členským státům, aby umožnily věřitelům zřídit věřitelský výbor již v okamžiku podání návrhu na prohlášení úpadku (a před zahájením řízení), a zároveň zajišťuje, aby byla svolána první valná hromada věřitelů, která rozhodne o jeho pokračování a složení. Členské státy se kromě toho mohou v rámci vnitrostátního práva rozhodnout, že vyloučí možnost zřízení věřitelského výboru v insolvenčním řízení, pokud náklady na zřízení a provoz takového výboru neodpovídají hodnotě, kterou vytváří.

Článek 59 stanoví postup jmenování členů věřitelského výboru a požadavky na spravedlivé zastoupení věřitelů ve výboru.

Článek 60 stanoví zásadu, že věřitelský výbor zastupuje výhradně zájmy všech věřitelů a jedná nezávisle na insolvenčním správci. Tento článek rovněž umožňuje členským státům zachovat vnitrostátní předpisy, které umožňují zřízení více než jednoho věřitelského výboru zastupujícího různé skupiny věřitelů. Články 61 a 62 stanoví počet členů a požadavky na odvolání a nahrazení člena věřitelského výboru.

Článek 63 stanoví minimální pracovní postupy věřitelského výboru, včetně způsobů hlasování.

Článek 64 stanoví funkci a minimální práva, povinnosti a pravomoci věřitelského výboru, jako je právo být vyslechnut v insolvenčním řízení, povinnost dohlížet na insolvenčního správce a pravomoc požadovat externí poradenství v určitých záležitostech.

Článek 65 stanoví požadavky na výdaje, které věřitelskému výboru vznikají při výkonu jeho práv a funkcí, a na odměny jeho členů.

Na členy věřitelského výboru se rovněž vztahují zvláštní ustanovení o odpovědnosti podle článku 66.

Konečně článek 67 přiznává právo na podání opravného prostředku proti rozhodnutím věřitelského výboru, pokud je věřitelskému výboru svěřena pravomoc schvalovat rozhodnutí podle vnitrostátního práva.

Hlava VIII se zabývá opatřeními na posílení transparentnosti vnitrostátních právních předpisů o insolvenčním řízení. Ukládá členským státům povinnost vypracovat a pravidelně aktualizovat pro investory jasně definovaný standardní přehled s praktickými informacemi o hlavních rysech jejich vnitrostátních právních předpisů o insolvenčním řízení. Tento informační přehled musí být zpřístupněn na portálu e-justice. V rámci obsahu poskytovaného Evropskou soudní sítí pro občanské a obchodní věci²⁹ jsou již na portálu e-justice k dispozici některé informace o vnitrostátních insolvenčních režimech členských států. Obsah těchto stávajících vnitrostátních stránek však není sladěn takovým způsobem, aby mohli investoři snadno porovnávat různé režimy.

Článek 68 stanoví požadavky na obsah a zveřejnění přehledu s klíčovými informacemi, který by měl obsahovat základní prvky vnitrostátního práva o insolvenčním řízení.

Hlava IX obsahuje závěrečné ustanovení navrhované směrnice. Článek 69 zavádí požadavky na úlohu Výboru pro restrukturalizaci a insolvenční ve smyslu článku 30 směrnice (EU) 2019/1023. Článek 70 zavádí ustanovení o přezkumu a článek 71 stanoví podmínky pro provedení navrhované směrnice. Článek 72 stanoví datum vstupu navrhované směrnice v platnost a článek 73 stanoví, komu je navrhovaná směrnice určena.

²⁹ Rozhodnutí Rady ze dne 28. května 2001 o vytvoření Evropské soudní sítě pro občanské a obchodní věci (2001/470/ES). Informace o vnitrostátních insolvenčních právních předpisech vypracované v rámci ESS jsou k dispozici na portálu evropské e-justice na adrese: <https://e-justice.europa.eu/447/CS/insolvencybankruptcy>.

Návrh

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY,**kterou se harmonizují některé aspekty insolvenčního práva**

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek 114 této Smlouvy,
s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru³⁰,

s ohledem na stanovisko Výboru regionů³¹,

v souladu s řádným legislativním postupem,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Cílem této směrnice je přispět k řádnému fungování vnitřního trhu a odstranit překážky výkonu základních svobod, jako je volný pohyb kapitálu a svoboda usazování, které vyplývají z rozdílů mezi vnitrostátními právními předpisy a postupy v oblasti úpadku.
- (2) Velké rozdíly v hmotněprávních insolvenčních právních předpisech uznaných nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/848³² vytvářejí překážky vnitřního trhu tím, že snižují atraktivitu přeshraničních investic, a mají tak dopad na přeshraniční pohyb kapitálu v rámci Unie a do třetích zemí a z nich.
- (3) Insolvenční řízení zajišťuje řádnou likvidaci nebo restrukturalizaci společností nebo podnikatelů ve finančních a hospodářských potížích. Tato řízení jsou klíčová pro finanční investice, protože určují konečnou hodnotu návratnosti těchto investic. Rozdílná pravidla v jednotlivých členských státech přispěla ke zvýšení právní nejistoty a nepředvídatelnosti výsledku insolvenčního řízení, což zvyšuje překážky zejména pro přeshraniční investice na vnitřním trhu. Velké rozdíly ve zpětně získaných prostředcích a době potřebné k dokončení insolvenčního řízení v Unii mají negativní dopad na předvídatelnost nákladů pro věřitele a investory v přeshraničních situacích na vnitřním trhu.
- (4) Integrace vnitřního trhu v oblasti insolvenčního práva, kterou tato směrnice sleduje, je klíčovým nástrojem pro účinnější fungování kapitálových trhů v Evropské unii, včetně lepšího přístupu k financování podniků. Proto je nezbytné stanovit minimální požadavky v cílených oblastech vnitrostátních insolvenčních řízení, které mají

³⁰ Úř. věst. C [...], [...], s. [...].

³¹ Úř. věst. C [...], [...], s. [...].

³² Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/848 ze dne 20. května 2015 o insolvenčním řízení (Úř. věst. L 141, 5.6.2015, s. 19).

významný dopad na efektivitu a délku těchto řízení, zejména na přeshraniční insolvenční řízení.

- (5) V zájmu ochrany hodnoty majetkové podstaty pro věřitele by vnitrostátní insolvenční právní předpisy měly obsahovat účinná pravidla, která umožní prohlásit za neplatná právní jednání, která poškozují věřitele a která byla provedena před zahájením insolvenčního řízení (vyučovací žaloby). Vzhledem k tomu, že cílem vyučovacích žalob je zvrátit škodlivé účinky právního jednání s ohledem na majetek, je vhodné jako relevantní časový okamžik uvést skončení příčiny této škody, tedy dokončení právního jednání, nikoliv provedení plnění. V případě elektronického převodu peněz by například rozhodným okamžikem neměl být okamžik, kdy dlužník dá pokyn finanční instituci k převodu peněz věřiteli (provedení právního jednání), ale okamžik připsání peněz na účet věřitele (dokončení právního jednání). Pravidla pro vyučovací žaloby by měla rovněž umožňovat náhradu škody způsobené věřitelům tímto právním jednáním na majetkové podstatě.
- (6) Rozsah právních jednání, která by mohla být napadena podle pravidel pro vyučovací žaloby, by měl být vymezen široce, aby zahrnoval jakékoli lidské chování s právními účinky. Ze zásady rovného zacházení s věřiteli vyplývá, že právní jednání by měla zahrnovat i opomenutí, neboť není podstatný rozdíl v tom, zda věřitelé utrpí újmu v důsledku jednání, nebo v důsledku pasivity dotyčné strany. Je například jedno, zda se dlužník aktivně vzdá pohledávky vůči svému dlužníkovi, nebo zda zůstane pasivní a připustí promlčení pohledávky. Dalšími příklady opomenutí, která mohou být předmětem vyučovacích žalob, jsou opomenutí napadnout nepříznivý rozsudek nebo jiné rozhodnutí soudů nebo orgánů veřejné moci nebo opomenutí zapsat právo duševního vlastnictví. Ze stejného důvodu by se pravidla pro vyloučení neměla omezovat pouze na právní jednání učiněná dlužníkem, ale měla by zahrnovat i právní jednání učiněná protistranou nebo třetí stranou. Na druhou stranu by se pravidla pro vyloučení měla vztahovat pouze na ta právní jednání, která poškozují společný zájem věřitelů.
- (7) V zájmu ochrany legitimního očekávání protistrany dlužníka by měl být jakýkoli zásah do platnosti nebo vykonatelnosti právního jednání přiměřený okolnostem, za nichž bylo toto jednání učiněno. Mezi tyto okolnosti by měl patřit úmysl dlužníka, vědomost protistrany nebo časový odstup mezi dokončením právního jednání a zahájením insolvenčního řízení. Proto je nutné rozlišovat mezi různými zvláštními důvody pro vyloučení, které jsou založeny na běžných a typických skutkových podstatách a které by měly doplňovat obecné předpoklady pro vyučovací žaloby. Jakýkoli zásah by měl rovněž respektovat základní práva zakotvená v Listině základních práv Evropské unie.
- (8) V souvislosti s vyučovacími žalobami je třeba rozlišovat mezi právními jednáními, kdy pohledávka protistrany byla splatná a vymahatelná a byla uspokojena způsobem, kterým měla být splacena (sourodá úhrada), a těmi, kdy plnění nebylo zcela v souladu s pohledávkou věřitele (nesourodá úhrada). Mezi nesourodé úhrady patří zejména předčasné splátky, uspokojení neobvyklými platebními prostředky, následné zajištění dosud nezajištěné pohledávky, které nebylo sjednáno již v původní smlouvě o dluhu, udělení mimořádného práva na výpověď smlouvy nebo jiné změny, které nebyly stanoveny ve výchozí smlouvě, vzdání se právní obrany nebo námitek nebo uznání sporných dluhů. V případě sourodých úhrad lze důvod pro vyloučení preferencí uplatnit pouze tehdy, pokud věřitel právního jednání, které může být prohlášeno za neplatné, v době jednání věděl nebo měl vědět, že dlužník je v úpadku.

- (9) Z rozsahu právních jednání, která mohou být prohlášena za neplatná, by měly být vyňaty některé sourodé úhrady, jmenovitě právní jednání, která jsou učiněna přímo za přiměřené protiplnění ve prospěch majetkové podstaty. Cílem těchto právních jednání je podpořit běžnou každodenní činnost dlužníka. Právní jednání spadající pod tuto výjimku by měla mít smluvní základ a měla by vyžadovat přímou výměnu vzájemných plnění, nikoli však nutně současnou výměnu plnění, neboť v některých případech mohou z praktických okolností vyplývat nevyhnutelné prodlevy. Tato výjimka by se však neměla vztahovat na poskytování úvěrů. Plnění a protiplnění v těchto právních jednáních by kromě toho měla mít rovnocennou hodnotu. Protiplnění by mělo být zároveň přínosem pro majetkovou podstatu, a nikoli pro třetí stranu. Tato výjimka by se měla vztahovat zejména na rychlou úhradu zboží, mezd nebo poplatků za služby, zejména pro právní nebo ekonomické poradce; platbu v hotovosti nebo kartou za zboží nezbytné pro každodenní činnost dlužníka; dodání zboží, výrobků nebo služeb za úplatu obratem; zřízení zástavního práva pro čerpání úvěru; včasné placení veřejných poplatků za úplatu (např. za vstup na veřejná prostranství nebo do institucí).
- (10) Nové nebo prozatímní financování poskytnuté během pokusu o restrukturalizaci, včetně toho, které je poskytnuto v rámci preventivního insolvenčního řízení podle hlavy II směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1023³³, by mělo být chráněno v následném insolvenčním řízení. V důsledku toho by neměly být přípustné vylučovací žaloby na základě preferencí proti platbám nebo zajištění ve prospěch poskytovatelů tohoto nového nebo prozatímního financování, pokud jsou tyto platby nebo zajištění provedeny v souladu s pohledávkami těchto poskytovatelů. Tyto platby nebo zajištění by proto měly být považovány za právní jednání učiněná přímo za přiměřenou protihodnotu ve prospěch majetkové podstaty.
- (11) Hlavním důsledkem prohlášení právního jednání za neplatné v řízení o vyloučení je povinnost strany, která má prospěch z takového právního jednání, jenž bylo prohlášeno za neplatné, nahradit škodu způsobenou tímto právním jednáním na majetkové podstatě. Náhrada by měla zahrnovat případný příjem a úroky, v souladu s platným obecným občanským právem. Náhrada znamená vyplacení částky odpovídající hodnotě přijatého plnění, pokud je nelze *in natura* vrátit do majetkové podstaty.
- (12) Strany, které jsou s dlužníkem úzce spřízněny, jako jsou příbuzní v případě, že dlužníkem je fyzická osoba, nebo subjekty, které mají rozhodující vliv ve vztahu k dlužníkovi, který je právnickou osobou, mají obvykle informační výhodu, pokud jde o finanční situaci dlužníka. Aby se zabránilo zneužívání, měly by být zavedeny další záruky. V souvislosti s vylučovacími žalobami by proto měly být zavedeny právní domněnky o znalosti okolností, na nichž byly založeny podmínky pro vyloučení, pokud je druhou stranou zapojenou do právního jednání, které může být prohlášeno za neplatné, strana úzce spřízněná s dlužníkem. Tyto domněnky by měly být vyvratitelné a jejich cílem by mělo být přenesení důkazního břemene ve prospěch majetkové podstaty.
- (13) Zlepšení možností insolvenčních správců identifikovat a vysledovat majetek patřící do majetkové podstaty má zásadní význam pro maximalizaci hodnoty této podstaty.

³³ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1023 ze dne 20. června 2019 o rámcích preventivní restrukturalizace, o oddlužení a zákazech činnosti a opatřeních ke zvýšení účinnosti postupů restrukturalizace, insolvence a oddlužení a o změně směrnice (EU) 2017/1132 (směrnice o restrukturalizaci a insolvenční) (Úř. věst. L 172, 26.6.2019, s. 18).

Insolvenční správci mohou již nyní při plnění svých povinností přistupovat k informacím ve veřejných rejstřících údajů, které jsou částečně zřízeny unijním právem a propojeny na evropské úrovni, jako je systém propojení obchodních rejstříků (BRIS), systém propojení insolvenčních rejstříků (IRI) nebo systém propojení registrů skutečných majitelů (BORIS). Přístup k informacím ve veřejných databázích však často není uspokojivý pro identifikaci a vysledování důležitého majetku, který je nebo by měl spadat do majetkové podstaty. Insolvenční správci se potýkají s praktickými obtížemi zejména tehdy, když se snaží získat přístup k registrům majetku v zahraničí.

- (14) Je proto nezbytné zavést ustanovení, která zajistí, aby insolvenční správci měli při výkonu svých povinností v insolvenčním řízení přímý nebo nepřímý přístup k informacím uloženým v databázích, které nejsou veřejně přístupné.
- (15) Pro maximalizaci hodnoty majetkové podstaty je často nezbytný rychlý přímý přístup k centralizovaným registrům bankovních účtů nebo systémům vyhledávání údajů. Proto by měla být stanovena pravidla, která by určeným soudům členských států, jenž jsou příslušné pro insolvenční řízení, umožnila přímý přístup k informacím uchovávaným v centralizovaných registrech bankovních účtů nebo v systémech vyhledávání údajů. Pokud členský stát poskytuje přístup k informacím o bankovních účtech prostřednictvím centrálního systému elektronického vyhledávání údajů, měl by zajistit, aby orgán provozující tento systém vyhledávání neprodleně a nefiltrovaným způsobem oznamoval výsledky vyhledávání určeným soudům.
- (16) V zájmu dodržování práva na ochranu osobních údajů a práva na soukromí by měl být přímý a bezprostřední přístup k rejstříkům bankovních účtů umožněn pouze soudům příslušným pro insolvenční řízení, které jsou k tomuto účelu určeny členskými státy. Insolvenční správci by proto měli mít přístup k informacím v registrech bankovních účtů pouze nepřímo, a to tak, že požádají určené soudy ve svém členském státě o přístup a provedení vyhledávání.
- (17) Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) YYYY/XX³⁴ [Úřad pro publikace: *Směrnice, která nahrazuje směrnici (EU) 2015/849*], stanoví, že centralizované automatizované mechanismy jsou propojeny prostřednictvím jednotného místa přístupu do registrů bankovních účtů, které vytvoří a bude provozovat Komise. Vzhledem k rostoucímu významu případů insolvenčních věcí s přeshraničními dopady a důležitosti příslušných finančních informací pro účely maximalizace hodnoty majetkové podstaty v insolvenčním řízení by měly mít určené vnitrostátní soudy příslušné ve insolvenčních věcech možnost přímého přístupu a vyhledávání v centralizovaných rejstřících bankovních účtů jiných členských států prostřednictvím jednotného místa přístupu do rejstříků bankovních účtů zavedeného podle směrnice (EU) YYYY/XX [Úřad pro publikace: *Směrnice, která nahrazuje směrnici 2015/849*].
- (18) Veškeré osobní údaje získané podle této směrnice by měly být zpracovávány v souladu s platnými pravidly ochrany údajů pouze určenými soudy a insolvenčními správci, pokud je to nezbytné a přiměřené pro účely zjištění a vysledování majetku patřícího do majetkové podstaty dlužníka v probíhajícím insolvenčním řízení.
- (19) Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/849³⁵ zajišťuje, aby byl osobám, které jsou schopny prokázat oprávněný zájem, umožněn přístup k informacím o

³⁴ Úř. věst.

³⁵ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/849 ze dne 20. května 2015 o předcházení využívání finančního systému k praní peněz nebo financování terorismu, o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 648/2012 a o zrušení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES a směrnice Komise 2006/70/ES (Úř. věst. L 141, 5.6.2015, s. 73).

skutečném vlastnictví svěrenských fondů a jiných druhů právních uspořádání v souladu s pravidly ochrany údajů. Těmto osobám je umožněn přístup k informacím o jménu, měsíci a roku narození, zemi bydliště a státní příslušnosti skutečného majitele, jakož i o povaze a rozsahu drženého skutečného podílu. Je nezbytné, aby insolvenční správci měli rychlý a snadný přístup k tomuto souboru informací pro plnění svých úkolů při vysledování majetku v rámci probíhajících insolvenčních řízení. Je proto nezbytné uvést, že v takovém případě představuje přístup insolvenčních správců oprávněný zájem. Současně by rozsah údajů, k nimž mají insolvenční správci přímý přístup, neměl být širší než rozsah údajů, k nimž mají přístup jiné strany s oprávněným zájmem.

- (20) Aby bylo zajištěno účinné vysledování majetku v rámci přeshraničních insolvenčních řízení, měli by mít insolvenční správci jmenovaní v členském státě urychlený přístup k rejstříkům majetku i v případě, že se tyto rejstříky nacházejí v jiném členském státě. Podmínky přístupu pro zahraniční insolvenční správce by proto neměly být obtížnější než podmínky pro tuzemské insolvenční správce.
- (21) V souvislosti s likvidací v případě úpadku by vnitrostátní insolvenční právní předpisy měly umožnit, aby ke zpeněžení majetku podniku došlo prodejem podniku nebo jeho části jako fungujícího podniku. Prodej fungujícího podniku by měl v této souvislosti znamenat převod podniku jako celku nebo jeho části na nabyvatele tak, aby podnik (nebo jeho část) mohl nadále fungovat jako ekonomicky produktivní jednotka. Prodej fungujícího podniku je třeba chápat jako protiklad k prodeji majetku podniku po částech (postupný rozprodej majetku).
- (22) Obecně se předpokládá, že větší hodnotu lze získat zpět při likvidaci prodejem podniku (nebo jeho části) jako fungujícího podniku než při postupném rozprodeji majetku. Aby se podpořil prodej fungujícího podniku v likvidaci, měly by vnitrostátní insolvenční režimy zahrnovat postup pre-pack, kdy dlužník ve finančních potížích s pomocí „insolvenčního správce v přípravné fázi“ vyhledává možné zájemce o koupi a připravuje prodej podniku jako fungujícího podniku před formálním zahájením insolvenčního řízení, aby bylo možné majetek rychle zpeněžit krátce po zahájení formálního insolvenčního řízení. Postup pre-pack by se měl skládat ze dvou fází, a to z fáze přípravné a likvidační.
- (23) V zájmu účinného vedení postupu pre-pack by měl mít soud, u něhož je takový postup zahájen, rovněž pravomoc rozhodovat o otázkách úzce souvisejících s prodejem podniku nebo jeho části postupem pre-pack.
- (24) Postup pre-pack by měl zajistit, aby insolvenční správce jmenovaný v přípravné fázi mohl navrhnout nejlepší nabídku získanou během procesu prodeje ke schválení soudem pouze tehdy, pokud prohlásí, že podle jeho názoru by postupný rozprodej majetku nevedl k získání evidentně vyšší hodnoty pro věřitele, než je tržní cena získaná za fungující podnik (nebo jeho část). Hodnota fungujícího podniku je zpravidla vyšší než hodnota postupně rozprodaného majetku, protože vychází z předpokladu, že podnik pokračuje ve své činnosti s minimálním narušením, má důvěru finančních věřitelů, akcionářů a klientů a nadále vytváří příjmy. Prohlášení insolvenčního správce v přípravném řízení by proto nemělo vyžadovat, aby bylo ocenění provedeno v každém případě. Insolvenční správce v přípravném řízení by měl pouze důvodně dojít k závěru, že prodejní cena není výrazně nižší než výtěžek, který by bylo možné získat zpět při postupném rozprodeji majetku. Zvýšená kontrola by však měla být od insolvenčního správce v přípravné fázi nebo insolvenčního správce vyžadována v případech, kdy jedinou existující nabídku podává strana, která je s

dlužníkem úzce spřízněna. V takových situacích by měl insolvenční správce v přípravné fázi nebo insolvenční správce nabídku odmítnout, pokud nesplňuje test nejlepších zájmů věřitelů.

- (25) Aby bylo zaručeno, že podnik bude prodán za nejlepší tržní hodnotu během postupu pre-pack, měly by členské státy buď zajistit vysoké standardy konkurenceschopnosti, transparentnosti a spravedlnosti procesu prodeje prováděného v přípravné fázi, nebo stanovit, že soud po zahájení likvidační fáze postupu provede krátkou veřejnou dražbu.
- (26) Pokud se členský stát rozhodne vyžadovat vysoké standardy v přípravné fázi, měl by být insolvenční správce v přípravné fázi (který bude následně jmenován insolvenčním správcem v likvidační fázi) odpovědný za zajištění toho, aby byl proces prodeje konkurenceschopný, transparentní, spravedlivý a splňoval tržní standardy. Dodržování tržních standardů by v této souvislosti mělo vyžadovat, aby byl proces slučitelný se standardními pravidly a postupy pro fúze a akvizice v daném členském státě, což zahrnuje pozvání potenciálních zájemců k účasti na procesu prodeje, zveřejnění stejných informací potenciálním kupujícím, umožnění provedení hloubkové kontroly zájemcům o koupi a získání nabídek od zájemců prostřednictvím strukturovaného procesu.
- (27) Pokud se členský stát rozhodne stanovit, že soud provede veřejnou dražbu po zahájení likvidační fáze, měla by být nabídka vybraná insolvenčním správcem během přípravné fáze použita jako počáteční nabídka během dražby. Dlužník by měl být schopen nabídnout pobídky počátečnímu nabízejícímu zejména tím, že se zaváže k náhradě výdajů nebo odstupu v případě, že bude ve veřejné dražbě vybrána lepší nabídka. Členské státy by nicméně měly zajistit, aby tyto pobídky, které dlužníci poskytují počátečním nabízejícím během přípravné fáze, byly přiměřené a neodrazovaly ostatní potenciální zájemce od účasti na veřejné dražbě v likvidační fázi.
- (28) Zahájení insolvenčního řízení by nemělo vést k předčasnému ukončení smluv, z nichž mají strany stále závazky, které musí splnit (tzv. nesplněné smlouvy), a které jsou nezbytné pro pokračování podnikatelské činnosti. Takové ukončení by nepřiměřeně ohrozilo hodnotu podniku nebo jeho části, která má být prodána v rámci postupu pre-pack. Proto by mělo být zajištěno, aby tyto smlouvy byly postoupeny nabyvateli podniku dlužníka nebo části takového podniku, a to i bez souhlasu protistrany dlužníka s těmito smlouvami. Nicméně existují situace, kdy postoupení nesplněných smluv nelze důvodně očekávat, například když je nabyvatel konkurentem protistrany smlouvy. Stejně tak může soud při individuálním posouzení nesplněné smlouvy dospět k závěru, že její ukončení by sloužilo zájmům podniku dlužníka lépe než její postoupení, například pokud by postoupení smlouvy vedlo k nepřiměřenému zatížení podniku. Soud by však neměl mít možnost vypovědět nesplněné smlouvy týkající se licencí k právům duševního a průmyslového vlastnictví, neboť se obvykle jedná o klíčové součásti činnosti prodávaného podniku.
- (29) Možnost uplatnit předkupní právo v průběhu procesu prodeje by narušila hospodářskou soutěž v postupu pre-pack. Potenciální nabízející by se mohli zdržet podávání nabídek kvůli právům, která by jejich nabídky na základě uvážení držitele vyřadila bez ohledu na investovaný čas a prostředky a ekonomickou hodnotu nabídky. Aby bylo zajištěno, že vítězná nabídka odráží nejlepší dostupnou cenu na trhu, neměla by být nabízejícím přiznána předkupní práva a tato práva by neměla být v průběhu nabídkového řízení ani uplatňována. Držitelé předkupních práv, která byla udělena před zahájením postupu pre-pack, by měli být místo uplatnění svého předkupního práva vyzváni k účasti v nabídkovém řízení.

- (30) Členské státy by měly umožnit zajištěným věřitelům účast v nabídkovém řízení v rámci postupu pre-pack tím, že nabídnou výši svých zajištěných pohledávek jako protihodnotu za koupi majetku, ke kterému mají zajištění (nabídka úvěru). Nabídka úvěru by však neměla být používána způsobem, který by zajištěným věřitelům poskytoval v nabídkovém řízení neoprávněnou výhodu, například pokud je částka jejich zajištěné pohledávky vůči majetku dlužníka vyšší než tržní hodnota podniku.
- (31) Touto směrnicí by nemělo být dotčeno uplatňování práva Unie v oblasti hospodářské soutěže, zejména nařízení Rady (ES) č. 139/2004³⁶ a neměla by ani bránit členským státům v prosazování vnitrostátních systémů kontroly spojování podniků. Při výběru nejvhodnější nabídky by měl mít insolvenční správce v přípravné fázi možnost zohlednit regulační rizika spojená s nabídkami, které vyžadují povolení orgánů pro hospodářskou soutěž, a může tyto orgány konzultovat, pokud to umožňují platná pravidla. Nabízející by měli i nadále nést odpovědnost za poskytnutí veškerých informací nezbytných k posouzení těchto rizik a za včasnou spolupráci s příslušnými orgány pro hospodářskou soutěž s cílem tato rizika zmírnit. Aby se zvýšila pravděpodobnost, že řízení budou úspěšná, měl by být insolvenční správce v přípravném řízení v případě nabídky, která taková rizika vyvolává, povinen plnit svou úlohu způsobem, který usnadní předložení alternativních nabídek.
- (32) Vedoucí pracovníci dohlížejí na řízení záležitostí právnické osoby a mají nejlepší přehled o její finanční situaci. Vedoucí pracovníci jsou obvykle jedni z prvních, kteří si uvědomí, že se společnost blíží k úpadku nebo že už se v něm ocitla. Pozdní podání insolvenčního návrhu ze strany vedoucích pracovníků může vést k nižší hodnotě zpětně získaných prostředků pro věřitele. Členské státy by proto měly zavést povinnost vedoucích pracovníků podat návrh na zahájení insolvenčního řízení ve stanovené lhůtě. Členské státy by měly rovněž vymezit, na koho se povinnosti vedoucích pracovníků vztahují, přičemž by měly vzít v úvahu, že pojem „vedoucí pracovník“ by měl být vykládán široce, aby zahrnoval všechny osoby, které jsou pověřeny přijímáním klíčových rozhodnutí týkajících se řízení právnické osoby nebo je skutečně přijímají nebo by je měly přijímat.
- (33) Aby bylo zajištěno, že vedoucí pracovníci nebudou jednat ve vlastním zájmu a nebudou otálet s podáním návrhu na zahájení insolvenčního řízení navzdory známým úpadku, měly by členské státy přijmout ustanovení, která by stanovila občanskoprávní odpovědnost vedoucích pracovníků za porušení povinnosti podat takový návrh. V takovém případě by vedoucí pracovníci měli věřitelům nahradit škodu vzniklou v důsledku zhoršení hodnoty zpětně získaného majetku právnické osoby v porovnání se situací, kdy by žádost byla podána včas. Členské státy by měly mít možnost přijmout nebo mít v platnosti vnitrostátní pravidla týkající se občanskoprávní odpovědnosti vedoucích pracovníků v souvislosti s podáním insolvenčního návrhu, která jsou přísnější než pravidla stanovená touto směrnicí.
- (34) Mikropodniky mají často formu podnikatelských subjektů s jediným vlastníkem nebo malých společností, jejichž zakladatelé, majitelé nebo společníci nepoživají ochrany omezeného ručení, a jsou tak vystaveni neomezené odpovědnosti za závazky z podnikání. V případech, kdy mikropodniky fungují jako subjekty s ručením omezeným, je ochrana omezeného ručení pro majitele mikropodniků obvykle iluzorní, protože se od nich často očekává, že za závazky mikropodniků z podnikání ručí svým osobním majetkem sloužícím jako zástava. Vzhledem k tomu, že mikropodniky jsou

³⁶ Nařízení Rady (ES) č. 139/2004 ze dne 20. ledna 2004 o kontrole spojování podniků (nařízení ES o spojování) (Úř. věst. L 024, 29.1.2004, s. 1).

do značné míry závislé na platbách od svých klientů, čelí často problémům s peněžními toky a vyššímu riziku platební neschopnosti, které vyplývá ze ztráty významného obchodního partnera nebo z opožděných plateb ze strany klientů. Kromě toho se mikropodniky potýkají také s nedostatkem provozního kapitálu, vyššími úrokovými sazbami a vyššími požadavky na zajištění, což ztěžuje, ne-li znemožňuje, získávání finančních prostředků, zejména v situacích finančních potíží. V důsledku toho mohou být náchylné k úpadku častěji než větší podniky.

- (35) Vnitrostátní pravidla insolvenčního práva nejsou vždy vhodná pro řádné a přiměřené zacházení s mikropodniky v úpadku. S přihlédnutím k jedinečným rysům mikropodniků a jejich zvláštním potřebám v případě finančních potíží, zejména k potřebě rychlejších, jednodušších a cenově dostupných postupů, by měla být na vnitrostátní úrovni vytvořena nezávislá insolvenční řízení v souladu s ustanoveními této směrnice. Ačkoli se ustanovení této směrnice týkající se zjednodušeného likvidačního řízení vztahují pouze na mikropodniky, členské státy by měly mít možnost rozšířit jejich uplatňování i na malé a střední podniky, které nejsou mikropodniky.
- (36) Je vhodné zajistit, aby vedení zjednodušeného likvidačního řízení a dohled nad ním mohly členské státy svěřit příslušnému orgánu, kterým je buď soud, nebo správní orgán. Výběr by mimo jiné závisel na správních a právních systémech členských států, jakož i na kapacitách soudů a potřebě zajistit nákladovou efektivnost a rychlost řízení.
- (37) Pro zahájení standardního insolvenčního řízení jsou dvěma obvyklými spouštěcími mechanismy zastavení plateb a rozvahový test. Rozvahový test však může být pro dlužníky z řad mikropodniků neproveditelný, zejména pokud je dlužníkem fyzická osoba podnikatel, a to z důvodu možné absence řádné evidence a jasného rozlišení mezi osobními aktivy a pasivy a aktivy a pasivy podniku. Kritériem pro zahájení zjednodušeného likvidačního řízení by proto měla být neschopnost splácet závazky při jejich splatnosti. Členské státy by měly rovněž vymezit konkrétní podmínky, za nichž je toto kritérium splněno, pokud jsou tyto podmínky jasné, jednoduché a pro dotýčný mikropodnik snadno zjištělné.
- (38) Za účelem vytvoření nákladově efektivního a rychlého zjednodušeného likvidačního řízení pro mikropodniky by měly být zavedeny krátké lhůty. Stejně tak by měly být minimalizovány formality pro všechny procesní úkony, včetně zahájení řízení, přihlašování a uznání pohledávek, stanovení majetkové podstaty a zpeněžení majetku. Pro podání návrhu na zahájení zjednodušeného likvidačního řízení by měl být použit standardní formulář a pro veškerou komunikaci mezi příslušným orgánem a případně insolvenčním správcem a účastníky řízení by měly být použity elektronické prostředky.
- (39) Všechny mikropodniky by měly mít možnost zahájit řízení pro řešení svých finančních potíží a získat oddlužení. Přístup ke zjednodušenému likvidačnímu řízení by neměl záviset na schopnosti mikropodniku uhradit administrativní náklady tohoto řízení. Právní předpisy členských států by měly zavést pravidla pro úhradu nákladů na vedení zjednodušeného likvidačního řízení, pokud majetek a zdroje příjmů dlužníka nepostačují k pokrytí těchto nákladů.
- (40) Ve zjednodušeném likvidačním řízení není obvykle nutné jmenovat insolvenčního správce vzhledem k jednoduchým obchodním operacím prováděným mikropodniky, které umožňují dohled příslušného orgánu a činí jej dostačujícím. Dlužník by proto měl mít i nadále kontrolu nad svým majetkem a každodenním provozem podniku. Aby bylo zajištěno, že zjednodušené likvidační řízení může být vedeno účinně a efektivně,

měl by dlužník při zahájení řízení a v jeho průběhu poskytovat přesné, spolehlivé a úplné informace týkající se jeho finanční situace a obchodních záležitostí.

- (41) Dlužník, který je mikropodnikem, by měl mít možnost využít dočasného přerušování vymáhání individuálních nároků, aby bylo možné zachovat hodnotu majetkové podstaty a zajistit spravedlivý a řádný průběh řízení. Členské státy však mohou příslušným orgánům dovolit, aby za přesně vymezených okolností vyloučily určité nároky z oblasti působnosti přerušování.
- (42) Sporné pohledávky by měly být řešeny způsobem, který zbytečně nekomplikuje vedení zjednodušeného likvidačního řízení pro mikropodniky. Pokud nelze sporné pohledávky rychle vyřídit, může být možnost zpochybnit pohledávku využita ke zbytečným průtahům. Při rozhodování o nakládání se spornou pohledávkou by měl být příslušný orgán oprávněn povolit pokračování zjednodušeného likvidačního řízení pouze s ohledem na nesporné pohledávky.
- (43) V rámci zjednodušeného likvidačního řízení by vylučovací žaloby měl podávat pouze věřitel, nebo insolvenční správce, pokud je jmenován. Při rozhodování o přeměně zjednodušeného likvidačního řízení na standardní insolvenční řízení pro účely vedení řízení pro vyloučení by měl příslušný orgán zvážit různá hlediska, včetně předpokládaných nákladů, délky a složitosti řízení pro vyloučení, pravděpodobnosti úspěšného zpětného získání majetku a očekávaného přínosu pro všechny věřitele.
- (44) Členské státy by měly zajistit, aby majetek z majetkové podstaty ve zjednodušeném likvidačním řízení mohl být zpeněžen prostřednictvím veřejné online soudní dražby, pokud příslušný orgán považuje tento způsob zpeněžení majetku za vhodný. Z tohoto důvodu by členské státy měly zajistit, aby byl na jejich území pro tyto účely provozován jeden nebo více elektronických dražebních systémů. Touto povinností by neměla být dotčena možnost, že v některých členských státech existuje více platform pro online soudní dražby konkrétních druhů majetku.
- (45) Dražební systémy provozované pro účely zpeněžení majetku dlužníků ve zjednodušeném likvidačním řízení by měly být propojeny prostřednictvím portálu evropské e-justice. Portál e-justice by měl sloužit jako centrální elektronické místo přístupu k online soudním dražbám probíhajícím ve vnitrostátním systému nebo systémech, poskytovat uživatelům funkci vyhledávání a navést je k příslušným vnitrostátním online platformám, pokud se hodlají dražby zúčastnit. Při určování technických specifikací tohoto systému propojení prostřednictvím prováděcího aktu by Komise měla v souladu s „přístupem dvou pilířů“ Komise³⁷ předložit výsledek analýzy stávajících řešení, která již Komise poskytla, s možností jejich opětovného využití, nebo by měla provést průzkum trhu pro potenciální hotová komerční řešení, která by se použila jako taková, nebo s malými úpravami.
- (46) V případě úpadku dlužníka, který je mikropodnikem s neomezeným ručením, by fyzické osoby, které jsou osobně odpovědné za závazky dlužníka, neměly být osobně odpovědné za neuspokojené pohledávky po likvidaci majetkové podstaty dlužníka. Členské státy by proto měly zajistit, aby ve zjednodušeném likvidačním řízení byli dlužníci, kteří jsou podnikateli, jakož i zakladatelé, majitelé nebo společníci dlužníka – mikropodniku s neomezeným ručením, kteří osobně odpovídají za závazky mikropodniku, na něž se vztahuje zjednodušené likvidační řízení, zcela oddluženi. Pro

³⁷ V případě digitálních řešení se přístup dvou pilířů zaměřuje na opětovné využití stávajících řešení, včetně podnikových stavebních bloků, a teprve poté na hotová tržní řešení. Poslední možností je vývoj na míru. Viz digitální strategie Evropské komise Digitální Komise nové generace, C(2022) 4388 final, s. 13.

účely udělení takového oddlužení by členské státy měly obdobným způsobem použít hlavu III směrnice (EU) 2019/1023.

- (47) V insolvenčním řízení je důležité zajistit spravedlivou rovnováhu mezi zájmy dlužníka a věřitelů. Věřitelské výbory umožňují lepší zapojení věřitelů do insolvenčního řízení, zejména v případech, kdy by věřitelé jinak nemohli postupovat individuálně z důvodu omezených zdrojů, hospodářského významu svých pohledávek nebo větší zeměpisné vzdálenosti. Věřitelské výbory mohou pomoci zejména přeshraničním věřitelům lépe uplatňovat jejich práva a zajistit spravedlivé zacházení. Členské státy by měly po zahájení řízení umožnit zřízení věřitelského výboru. Věřitelský výbor by měl být zřízen pouze za předpokladu, že s tím věřitelé souhlasí. Členské státy mohou rovněž umožnit jeho zřízení před zahájením řízení a po podání insolvenčního návrhu. V tomto případě by však členské státy měly stanovit, že věřitelé na valné hromadě souhlasí s jeho dalším trváním a složením. Pokud věřitelé se složením nesouhlasí, mohou rovněž zřídit nový věřitelský výbor.
- (48) Náklady na zřízení a činnost věřitelského výboru by měly být úměrné hodnotě, kterou vytváří. Zřízení věřitelského výboru by nemělo být odůvodněné v případech, kdy náklady na jeho zřízení a činnost jsou výrazně vyšší než hospodářský význam rozhodnutí, která může přijmout. Může tomu tak být v případě, kdy je věřitelů příliš málo, kdy má velká většina věřitelů malý podíl na pohledávce vůči dlužníkovi nebo kdy je očekávané zpětné získání prostředků z majetkové podstaty v insolvenčním řízení výrazně nižší než náklady na zřízení a činnost věřitelského výboru. K tomu dochází zejména v případech insolvence mikropodniků.
- (49) Členské státy by měly vyjasnit požadavky, povinnosti a postupy pro jmenování členů věřitelského výboru, jakož i funkce, které jsou věřitelskému výboru přiděleny. Členské státy by měly mít možnost rozhodnout, zda má jmenování provést valná hromada věřitelů, nebo soud. Aby se předešlo zbytečným průtahům při zřizování věřitelského výboru, měli by být jeho členové jmenováni urychleně. Členské státy by měly usilovat o spravedlivé zastoupení věřitelů ve věřitelském výboru a zajistit, aby účast ve věřitelském výboru nebyla znemožněna věřitelům, jejichž pohledávka dosud nebyla uznána, nebo věřitelům, kteří mají bydliště v jiném členském státě.
- (50) Spravedlivé zastoupení věřitelů ve věřitelském výboru je důležité zejména ve vztahu k nezajištěným věřitelům, kteří jsou mikropodniky, malými nebo středními podniky, které jsou v případě úpadku dlužníka, jenž je velkým podnikem, pokud jim není včas zapláceno, rovněž ohroženy úpadkem (dominový efekt). Řádné zastoupení těchto věřitelů ve věřitelském výboru by mohlo zajistit, aby v průběhu rozdělování zpětně získaných prostředků obdrželi svou část rychleji.
- (51) Důležitým úkolem věřitelského výboru by mělo být ověřování, zda je insolvenční řízení vedeno způsobem, který chrání zájmy věřitelů. Úlohu věřitelského výboru při kontrole spravedlnosti a integrity řízení lze účinně plnit pouze tehdy, pokud věřitelský výbor a jeho členové jednájí nezávisle na insolvenčním správci a jsou odpovědní pouze věřitelům, kteří jej zřídili.
- (52) Počet členů věřitelského výboru by měl být na jedné straně dostatečně velký, aby byla zajištěna různorodost názorů a zájmů ve výboru, a na druhé straně by měl zůstat relativně omezený, aby mohl výbor plnit své úkoly účinně a včas. Členské státy by měly vyjasnit, kdy a jakým způsobem je třeba změnit složení výboru, což by se mohlo stát, pokud zástupci již nejsou schopni jednat, a to i v nejlepším zájmu věřitelů, nebo pokud si přejí odstoupit. Měly by také vyjasnit podmínky pro odvolání členů, kteří neúnavně jednájí proti zájmům věřitelů.

- (53) Členové věřitelského výboru si ponechávají možnost rozhodnout o organizaci práce, pokud jsou pracovní metody zákonné, transparentní a účinné. Členské státy by proto měly vyžadovat, aby věřitelský výbor stanovil pracovní postupy, upřesnil, jak by měly probíhat schůze, kdo se jich může účastnit a hlasovat, a jak je zajištěna nestrannost a důvěrnost práce výboru. Tyto pracovní postupy by měly mít možnost stanovit také úlohu zástupců zaměstnavatelů nebo transparentnost vůči ostatním věřitelům. Věřitelé by měli mít možnost účastnit se hlasování a hlasovat elektronicky nebo delegovat hlasovací právo na třetí osobu, pokud je tato osoba řádně zmocněna. Tato možnost by byla výhodná zejména pro věřitele se sídlem v jiných členských státech.
- (54) Členské státy by měly zajistit, aby měl soud pravomoc určit pracovní postupy věřitelského výboru, pokud není urychleně zřízen. Komise by měla zavést standardní pracovní postupy, které by měly usnadnit práci věřitelského výboru a omezit nutnost zásahů soudů v případech chybějících pracovních metod.
- (55) Věřitelský výbor by měl mít dostatečná práva, aby mohl účinně a efektivně vykonávat své funkce. Členské státy by měly zajistit, aby věřitelský výbor mohl v případě potřeby komunikovat s insolvenčními správci, soudy, dlužníkem, externími poradci a věřiteli, které zastupuje, aby výbor mohl zaujmout a sdělit stanovisko k otázkám, na kterých mají přímý zájem věřitelé a které mají pro ně význam, a aby toto stanovisko bylo v řízení řádně zohledněno. Členské státy by také mohly zmocnit věřitelský výbor k přijímání rozhodnutí.
- (56) Vzhledem k tomu, že s činností věřitelského výboru vznikají náklady, měly by členské státy předem určit, kdo je bude hradit. Členské státy by rovněž měly zavést záruky, aby se zabránilo tomu, že náklady věřitelského výboru nepřiměřeně sníží hodnotu majetkové podstaty.
- (57) S cílem podpořit věřitele, aby se stali členy věřitelského výboru, by členské státy měly omezit jejich osobní občanskoprávní odpovědnost při výkonu funkcí v souladu s touto směrnicí. Nicméně členové věřitelského výboru, kteří při výkonu svých funkcí jednají podvodně nebo v nedbalosti, mohou být odvoláni a shledáni odpovědnými za své jednání. V těchto případech by členské státy měly stanovit, že členové jsou osobně odpovědní za škodu způsobenou jejich zneužitím pravomoci.
- (58) Aby se zajistila větší transparentnost klíčových prvků vnitrostátních insolvenčních řízení a aby se pomohlo zejména přeshraničním věřitelům odhadnout, co by se stalo, kdyby se jejich investice dostaly do insolvenčního řízení, měli by mít investoři a potenciální investoři snadný přístup k těmto informacím v předem definovaném, srovnatelném a uživatelsky přívětivém formátu. Členské státy by měly připravit a zpřístupnit veřejnosti standardizovaný přehled klíčových informací. Tento dokument by byl klíčový pro potenciální investory, aby mohli zběžně posoudit pravidla insolvenčního řízení v daném členském státě. Měl by obsahovat dostatečná vysvětlení, aby čtenář mohl porozumět informacím v něm obsaženým, aniž by musel využívat jiné dokumenty. Tento přehled s klíčovými informacemi by měl obsahovat zejména praktické informace o spouštěcím mechanismu úpadku a o krocích, které je třeba podniknout k podání návrhu na zahájení insolvenčního řízení nebo k přihlášení pohledávky.
- (59) Za účelem zajištění jednotných podmínek k uplatňování tohoto nařízení by měly být Komisi svěřeny prováděcí pravomoci. Tyto pravomoci by měly být vykonávány v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011.

- (60) Jelikož cílů této směrnice nemůže být dosaženo uspokojivě členskými státy, ale spíše jich, z důvodu rozdílů mezi vnitrostátními insolvenčními rámci, které by i nadále kladly překážky volnému pohybu kapitálu a svobodě usazování, může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje tato směrnice rámec toho, co je nezbytné pro dosažení těchto cílů.
- (61) Tato směrnice respektuje základní práva a dodržuje zásady uznané Listinou základních práv Evropské unie, zejména právo na respektování soukromého a rodinného života (článek 7 Listiny), právo na ochranu osobních údajů (článek 8 Listiny), právo svobodné volby povolání a právo pracovat (článek 15 Listiny), svobodu podnikání (článek 16 Listiny), právo na vlastnictví (článek 17 Listiny), právo pracovníka na informování a na projednávání (článek 27 Listiny), jakož i právo na spravedlivý proces (čl. 47 odst. 2 Listiny).
- (62) Na zpracování osobních údajů pro účely této směrnice se vztahuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679³⁸. Na zpracování osobních údajů pro účely této směrnice orgány, institucemi a jinými subjekty Unie se použije nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1725³⁹.
- (63) V souladu s čl. 42 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1725 byl konzultován evropský inspektor ochrany údajů, který vydal stanovisko dne [Úřad pro publikace: doplnit údaje o publikaci],

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

Hlava I

OBECNÁ USTANOVENÍ

Článek 1

Předmět a oblast působnosti

1. Tato směrnice stanoví společná pravidla pro:
 - a) vylučovací žaloby;
 - b) vysledování majetku patřícího do majetkové podstaty;
 - c) postup pre-pack;
 - d) povinnost vedoucích pracovníků podat návrh na zahájení insolvenčního řízení;
 - e) zjednodušené likvidační řízení pro mikropodniky;
 - f) věřitelské výbory;

³⁸ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (Úř. věst. L 119, 4.5.2016, s. 1).

³⁹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1725 ze dne 23. října 2018 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány, institucemi a jinými subjekty Unie a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení nařízení (ES) č. 45/2001 a rozhodnutí č. 1247/2002/ES (Úř. věst. L 295, 21.11.2018, s. 39).

- g) vypracování přehledu klíčových informací členskými státy o některých prvcích jejich vnitrostátního práva o insolvenčním řízení.
2. Tato směrnice se nevztahuje na postupy uvedené v odstavci 1 tohoto článku, které se týkají dlužníků, kterými jsou:
- a) pojišťovny nebo zajišťovny ve smyslu čl. 13 bodů 1 a 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/138/ES;
 - b) úvěrové instituce ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013;
 - c) investiční podniky nebo subjekty kolektivního investování ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodů 2 a 7 nařízení (EU) č. 575/2013;
 - d) ústřední protistrany ve smyslu čl. 2 bodu 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 648/2012;
 - e) centrální depozitáře cenných papírů ve smyslu čl. 2 odst. 1 bodu 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 909/2014;
 - f) ostatní finanční instituce a subjekty uvedené v čl. 1 odst. 1 prvním pododstavci směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU;
 - g) veřejné orgány podle vnitrostátního práva;
 - h) fyzické osoby, s výjimkou podnikatelů a, pokud jde o postupy oddlužení, zakladatelů, majitelů nebo společníků dlužníků, kterými jsou mikropodniky s neomezeným ručením a kteří osobně odpovídají za závazky dlužníka.

Článek 2

Definice

Pro účely této směrnice platí následující definice:

- a) „insolvenčním správcem“ se rozumí správce jmenovaný soudním nebo správním orgánem v řízeních týkajících se restrukturalizace, insolvence a oddlužení podle článku 26 směrnice (EU) 2019/1023;
- b) „soudem“ se rozumí soudní orgán členského státu;
- c) „příslušným orgánem“ se rozumí soudní nebo správní orgán členského státu, který je odpovědný za vedení zjednodušeného likvidačního řízení, dohled nad ním nebo obojí v souladu s hlavou VI této směrnice;
- d) „centralizovanými registry bankovních účtů“ centralizované automatizované mechanismy, jako jsou centrální registry nebo centrální elektronické systémy vyhledávání dat, zřízené v souladu s čl. 32a odst. 1 směrnice (EU) 2015/849;
- e) „registrem skutečných majitelů“ se rozumí vnitrostátní centrální registry informací o skutečných majitelích uvedené v článcích 30 a 31 směrnice (EU) 2015/849;
- f) „právním jednáním“ se rozumí jakékoli lidské jednání, včetně opomenutí, které má právní následky;
- g) „nesplněnou smlouvou“ se rozumí smlouva mezi dlužníkem a jednou nebo více protistranami, na jejímž základě mají strany v době zahájení insolvenčního řízení ve fázi likvidace podle hlavy IV stále ještě závazky, které musí splnit;

- h) „testem nejlepších zájmů věřitelů“ se rozumí test, podle něhož by žádný věřitel nebyl v likvidaci v rámci postupu pre-pack v horším postavení, než v jakém by byl v případě použití normálního pořadí priorit při likvidaci v případě postupného rozprodeje majetku;
- i) „prozatímním financováním“ se rozumí jakákoli nová finanční pomoc poskytnutá stávajícím nebo novým věřitelem, která zahrnuje minimálně finanční pomoc během postupu pre-pack a která je odůvodněná a bezprostředně nezbytná k tomu, aby dlužníkův podnik nebo jeho část mohl pokračovat v činnosti nebo aby byla zachována či zvýšena hodnota tohoto podniku;
- j) „mikropodnikem“ se rozumí mikropodnik ve smyslu přílohy doporučení Komise 2003/361/ES;
- k) „mikropodnikem s neomezeným ručením“ se rozumí mikropodnik se samostatnou právní subjektivitou nebo bez ní a bez ochrany omezeného ručení kteréhokoli z jeho zakladatelů, majitelů nebo společníků;
- l) „podnikatelem“ se rozumí podnikatel ve smyslu definice v čl. 2 odst. 1 bodě 9 směrnice (EU) 2019/1023;
- m) „úplným oddlužením“ se rozumí situace, kdy i) je buď vyloučena možnost vymáhat nesplacené pohledávky osvoboditelné od placení na podnikatelích nebo fyzických osobách, které jsou zakladateli, majiteli nebo společníky mikropodniku s neomezeným ručením a kteří osobně odpovídají za závazky mikropodniku, nebo ii) kdy jsou nesplacené pohledávky osvoboditelné od placení jako takové zrušeny v rámci zjednodušeného likvidačního řízení;
- n) „splátkovým kalendářem“ se rozumí program splátek stanovených částek v určených termínech věřitelům ze strany fyzické osoby, která má prospěch z úplného oddlužení, nebo plán, který stanoví pravidelné převody určité části disponibilního příjmu dotyčné fyzické osoby věřitelům během období oddlužení;
- o) „věřitelským výborem“ se rozumí orgán zástupců věřitelů jmenovaný v souladu s platnými právními předpisy o insolvenčním řízení, s poradními a dalšími pravomocemi stanovenými v těchto právních předpisech;
- p) „postupem pre-pack“ se rozumí zrychlené likvidační řízení, které umožňuje prodej celého podniku dlužníka nebo jeho části jako fungujícího podniku uchazeči s nejlepší nabídkou za účelem likvidace majetku dlužníka v důsledku zjištěného úpadku dlužníka;
- q) „osobou úzce spřízněnou s dlužníkem“ se rozumí osoby, včetně právnických osob, které mají přednostní přístup k neveřejným informacím týkajícím se záležitostí dlužníka.

Pokud je dlužníkem fyzická osoba, mezi osoby úzce spřízněné s dlužníkem patří zejména:

- i) manžel/manželka nebo partner/partnerka dlužníka;
- ii) předci, potomci a sourozenci dlužníka, jeho manžela/manželky nebo partnera/partnerky a manželé nebo partneri těchto osob;
- iii) osoby žijící v domácnosti dlužníka;

- iv) osoby, které pracují pro dlužníka na základě pracovní smlouvy a mají přístup k neveřejným informacím týkajícím se záležitostí dlužníka nebo jinak plní úkoly, při nichž mají přístup k neveřejným informacím týkajícím se záležitostí dlužníka, včetně poradců, účetních nebo notářů;
- v) právnické osoby, v nichž je dlužník nebo jedna z osob uvedených v bodech i) až iv) tohoto pododstavce členem správních, řídicích nebo dozorčích orgánů nebo vykonává funkce, které umožňují přístup k neveřejným informacím týkajícím se záležitostí dlužníka.

Je-li dlužníkem právnická osoba, mezi úzce spřízněné osoby patří zejména:

- i) kterýkoli člen správních, řídicích nebo dozorčích orgánů dlužníka;
- ii) držitelé majetkových podílů s kontrolním podílem v podniku dlužníka;
- iii) osoby, které vykonávají podobné funkce jako osoby uvedené v bodě i);
- iv) osoby, které jsou úzce spřízněny podle druhého pododstavce s osobami uvedenými v bodech i), ii) a iii) tohoto pododstavce.

Článek 3

Podstatný časový okamžik ve vztahu k úzké spřízněnosti

Časovým okamžikem pro určení, zda je strana s dlužníkem úzce spřízněna, je:

- a) pro účely hlavy II den, kdy bylo právní jednání, které je předmětem vylučovací žaloby, dokončeno, nebo tři měsíce před dokončením takového právního jednání;
- b) pro účely hlavy IV den zahájení přípravné fáze nebo tři měsíce před zahájením přípravné fáze.

Hlava II

VYLUČOVACÍ ŽALOBY

Kapitola 1

Obecná ustanovení o vylučovacích žalobách

Článek 4

Obecné předpoklady pro vylučovací žaloby

Členské státy zajistí, aby právní jednání, která byla dokončena před zahájením insolvenčního řízení a která poškozují společný zájem věřitelů, mohla být prohlášena za neplatná za podmínek stanovených v kapitole 2 této hlavy.

Článek 5

Vztah k vnitrostátním předpisům

Tato směrnice nebrání členským státům přijmout nebo zachovat v platnosti ustanovení týkající se neplatnosti, odporovatelnosti nebo neúčinnosti právních jednání poškozujících

společný zájem věřitelů v rámci insolvenčního řízení, pokud tato ustanovení poskytují společnému zájmu věřitelů více ochrany než ustanovení uvedená v kapitole 2 této hlavy.

Kapitola 2

Zvláštní podmínky pro vylučovací žaloby

Článek 6

Preference

1. Členské státy zajistí, aby právní jednání, která zvýhodňují věřitele nebo skupinu věřitelů tím, že jsou jejich pohledávky uspokojeny, zajištěny, nebo je zvýhodňují jiným způsobem, mohla být prohlášena za neplatná, pokud byla dokončena:
 - a) ve lhůtě tří měsíců před podáním návrhu na zahájení insolvenčního řízení za podmínky, že dlužník nebyl schopen splácet své závazky při jejich splatnosti, nebo
 - b) po podání návrhu na zahájení insolvenčního řízení.

Pokud návrh na zahájení insolvenčního řízení proti témuž dlužníkovi podalo více osob, považuje se za počátek tříměsíční lhůty uvedené v prvním pododstavci písm. a) okamžik podání prvního přípustného návrhu.

2. Pokud byla splatná pohledávka věřitele uspokojena nebo zajištěna způsobem, kterým měla být splacena, členské státy zajistí, aby právní jednání mohlo být prohlášeno za neplatné pouze tehdy, pokud:
 - a) jsou splněny podmínky stanovené v odstavci 1 a
 - b) věřitel věděl nebo měl vědět, že dlužník není schopen splácet své závazky při jejich splatnosti nebo že byl podán návrh na zahájení insolvenčního řízení.

Předpokládá že, že věřitel měl znalost uvedenou v prvním pododstavci písm. b), pokud byl s dlužníkem úzce spřízněn.

3. Odchylně od odstavců 1 a 2 členské státy zajistí, aby nemohla být za neplatná prohlášena následující právní jednání:
 - a) právní jednání učiněná přímo za přiměřené protiplnění ve prospěch majetkové podstaty;
 - b) platby za směnky nebo šeky, pokud právo, kterým se směnky nebo šeky řídí, zamezuje vzniku pohledávek příjemce ze směnky nebo šeku vůči jiným směnečným nebo šekovým dlužníkům, jako jsou indosanti, směnečník nebo směnečný dlužník, jestliže odmítne platbu ze strany dlužníka;
 - c) právní jednání, která nepodléhají vylučovacím žalobám v souladu se směrnicí 98/26/ES a směrnicí 2002/47/ES.

Členské státy zajistí, aby v případě plateb za směnky nebo šeky podle prvního pododstavce písm. b) byla částka zaplacená za směnku nebo šek vrácena posledním indosantem, nebo pokud tento indosoval směnku na třetí osobu, touto osobou, pokud poslední indosant nebo třetí osoba věděli nebo měli vědět, že dlužník není schopen splácet své splatné dluhy nebo že v okamžiku indosování směnky byl podán návrh na zahájení insolvenčního řízení. Tato znalost se předpokládá, pokud poslední indosant nebo třetí osoba byli osobou úzce spřízněnou s dlužníkem.

Článek 7

Právní jednání za žádnou nebo zjevně nepřiměřenou protihodnotu

1. členské státy zajistí, aby právní jednání dlužníka za žádnou nebo za zjevně nepřiměřenou protihodnotu mohla být prohlášena za neplatná, pokud byla učiněna ve lhůtě jednoho roku před podáním návrhu na zahájení insolvenčního řízení nebo po podání tohoto návrhu.
2. Odstavec 1 se nevztahuje na dary a příspěvky symbolické hodnoty.
3. Pokud návrh na zahájení insolvenčního řízení proti témuž dlužníkovi podalo více osob, považuje se za počátek jednoleté lhůty uvedené v odstavci 1 okamžik podání prvního přípustného návrhu.

Článek 8

Právní jednání úmyslně poškozující věřitele

1. členské státy zajistí, aby právní jednání, kterými dlužník úmyslně poškodil společný zájem věřitelů, mohla být prohlášena za neplatná, pokud jsou splněny obě následující podmínky:
 - a) tato jednání byla provedena buď ve lhůtě čtyř let před podáním návrhu na zahájení insolvenčního řízení, nebo po podání tohoto návrhu;
 - b) druhá strana právního jednání věděla nebo měla vědět o úmyslu dlužníka poškodit společný zájem věřitelů.

Předpokládá se, že znalost uvedená v prvním pododstavci písm. b) existovala, pokud druhou stranou právního jednání byla strana úzce spřízněná s dlužníkem.

2. Pokud návrh na zahájení insolvenčního řízení proti témuž dlužníkovi podalo více osob, považuje se za počátek čtyřleté lhůty uvedené v odst. 1 prvním pododstavci písm. a) okamžik podání prvního přípustného návrhu.

Kapitola 3

Důsledky vylučovacích žalob

Článek 9

Obecné důsledky

1. členský stát zajistí, aby pohledávky, práva nebo povinnosti vyplývající z právních jednání, která byla prohlášena za neplatná podle kapitoly 2 této hlavy, nemohly být uplatněny za účelem získání uspokojení z dotčené majetkové podstaty.
2. členské státy zajistí, aby strana, která byla zvýhodněna právním jednáním, které bylo prohlášeno za neplatné, byla povinna v plné výši nahradit dotyčné majetkové podstatě škodu způsobenou věřitelům tímto právním jednáním.

Skutečnosti, že se obohacení vzniklé na základě právního jednání, které bylo prohlášeno za neplatné, již nenachází v majetku strany, která byla tímto právním jednáním zvýhodněna („zánik obohacení“), se lze dovolávat pouze tehdy, pokud tato strana nevěděla a ani nemohla vědět o okolnostech, na nichž je vylučovací žaloba založena.

3. Členské státy zajistí, aby promlčecí lhůta pro všechny nároky vyplývající z právního jednání, které lze prohlásit za neplatné vůči druhé straně, činila tři roky ode dne zahájení insolvenčního řízení.
4. Členské státy zajistí, aby nárok na získání náhrady škody v plné výši podle odst. 2 prvního pododstavce mohl být postoupen věřiteli nebo třetí straně.
5. Členské státy zajistí, aby strana, která byla povinna nahradit škodu na majetkové podstatě podle odst. 2 prvního pododstavce, nemohla tento závazek započíst proti svým pohledávkám vůči majetkové podstatě.
6. Tímto článkem nejsou dotčeny žaloby založené na obecném občanském a obchodním právu na náhradu škody, která věřitelům vznikla v důsledku právního jednání, které může být prohlášeno za neplatné.

Článek 10

Důsledky pro stranu, která byla zvýhodněna právním jednáním, jenž bylo prohlášeno za neplatné

1. Členské státy zajistí, aby v případě, že strana, která byla zvýhodněna právním jednáním, jenž bylo prohlášeno za neplatné, nahradila škodu způsobenou tímto právním jednáním na majetkové podstatě a aby se všechny její pohledávky obnovily v rozsahu, v jakém tuto škodu nahradila.
2. Členské státy zajistí, aby každé protiplnění strany, která byla zvýhodněna právním jednáním, jenž bylo prohlášeno za neplatné, uskutečněné po tomto právním jednání nebo ihned výměnou za plnění dlužníka bylo uhrazeno z majetkové podstaty v rozsahu, v jakém je toto protiplnění stále k dispozici v majetkové podstatě ve formě, kterou lze odlišit od zbytku majetkové podstaty, nebo v jakém je hodnota majetkové podstaty i nadále o tuto hodnotu zvýšena.

Ve všech případech, na které se nevztahuje první pododstavec, může strana, která byla zvýhodněna právním jednáním, jenž bylo prohlášeno za neplatné, podat žalobu na náhradu protiplnění. Pro účely pořadí pohledávek v insolvenčním řízení se má za to, že tato pohledávka vznikla před zahájením insolvenčního řízení

Článek 11

Odpovědnost třetích stran

1. Členské státy zajistí, aby práva stanovená v článku 9 byla vymahatelná vůči dědici nebo jinému univerzálnímu právnímu nástupci strany, která byla zvýhodněna právním jednáním, jenž bylo prohlášeno za neplatné.
2. Členské státy zajistí, aby práva stanovená v článku 9 byla vymahatelná rovněž vůči každému právnímu nástupci druhé strany právního jednání, které bylo prohlášeno za neplatné, pokud je splněna jedna z následujících podmínek:
 - a) nástupce nabyl majetek za nulovou nebo zjevně nepřiměřenou protihodnotu;
 - b) nástupce věděl nebo měl vědět o okolnostech, na nichž je založena vylučovací žaloba.

Znalost uvedená v prvním pododstavci písm. b) se předpokládá, pokud je univerzálním právním nástupcem strana úzce spřízněná se stranou, která byla zvýhodněna právním jednáním, jenž bylo prohlášeno za neplatné.

Článek 12

Vztah k jiným nástrojům

1. Ustanoveními této hlavy nejsou dotčeny články 17 a 18 směrnice (EU) 2019/1023.

Hlava III

VYSLEDOVÁNÍ MAJETKU PATŘÍCÍHO DO MAJETKOVÉ PODSTATY

Kapitola 1

Přístup určených soudů k informacím o bankovních účtech

Článek 13

Určené soudy

1. Každý členský stát určí ze svých soudů, které jsou příslušné k projednávání věcí týkajících se řízení o restrukturalizaci, úpadku nebo oddlužení, soudy oprávněné k přístupu do vnitrostátního centralizovaného registru bankovních účtů zřízeného podle článku 32a směrnice (EU) 2015/849 a k vyhledávání v něm („určené soudy“).
2. Každý členský stát oznámí Komisi své určené soudy do [šesti měsíců od data provedení] a oznámí Komisi veškeré jejich změny. Komise zveřejní tato oznámení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Článek 14

Přístup určených soudů k informacím o bankovních účtech a jejich vyhledávání

1. Členské státy zajistí, aby určené soudy měly na žádost insolvenčního správce jmenovaného v probíhajícím insolvenčním řízení pravomoc přímo a neprodleně přistupovat k informacím o bankovních účtech uvedeným v čl. 32a odst. 3 směrnice (EU) 2015/849 a vyhledávat v nich, je-li to nezbytné pro účely identifikace a vysledování majetku patřícího do majetkové podstaty dlužníka v tomto řízení, včetně majetku, který je předmětem vylučovacích žalob.
2. Členské státy zajistí, aby určené soudy měly na žádost insolvenčního správce jmenovaného v probíhajícím insolvenčním řízení pravomoc přímo a okamžitě přistupovat k informacím o bankovních účtech v jiných členských státech, které jsou k dispozici prostřednictvím jednotného místa přístupu do registrů bankovních účtů zřízeného podle článku XX směrnice (EU) YYYY/XX [*Úřad pro publikace: nová směrnice o boji proti praní peněz*], pokud je to nezbytné pro účely identifikace a vysledování majetku patřícího do majetkové podstaty dlužníka v tomto řízení, včetně majetku, který je předmětem vylučovacích žalob.
3. Dodatečné informace, které členské státy považují za zásadní a zahrnují je do centralizovaných registrů bankovních účtů podle čl. 32a odst. 4 směrnice (EU) 2015/849, nejsou určeným soudům přístupné a nelze v nich vyhledávat.
4. Pro účely odstavců 1 a 2 se za přímý a bezprostřední přístup a vyhledávání považují mimo jiné případy, kdy vnitrostátní orgány provozující centrální registry bankovních

úctů rychle předávají informace o bankovních účtech prostřednictvím automatizovaného mechanismu určeným soudům za předpokladu, že s požadovanými údaji či informacemi, které mají být poskytnuty, nemůže manipulovat žádný zprostředkovatelský subjekt.

Článek 15

Podmínky pro přístup a vyhledávání určenými soudy

1. Přístup k informacím o bankovních účtech mají a vyhledávání v těchto informacích v souladu s článkem 14 provádějí na základě konkrétního případu zaměstnanci daného určeného soudu, kteří byli k provádění těchto úkolů výslovně jmenováni a oprávněni.
2. Členské státy zajistí, aby:
 - a) zaměstnanci určených soudů zachovávali vysoké profesní standardy důvěrnosti a ochrany údajů, byli bezúhonní a měli odpovídající kvalifikaci;
 - b) byla pro účely výkonu pravomoci určených soudů týkajících se přístupu k informacím o bankovních účtech a vyhledávání v těchto informacích v souladu s článkem 14 zavedena technická a organizační opatření k zajištění bezpečnosti údajů na vysoké technologické úrovni.

Článek 16

Sledování přístupu a vyhledávání určenými soudy

1. Členské státy stanoví, že orgány provozující centralizované registry bankovních účtů zajistí, aby byly vedeny záznamy o každém přístupu určeného soudu k informacím o bankovních účtech a o každém vyhledávání v těchto informacích. Tyto protokoly obsahují zejména:
 - a) referenční číslo případu;
 - b) datum a čas dotazu nebo vyhledávání;
 - c) druh údajů použitých k zadání dotazu nebo k vyhledávání;
 - d) jedinečné identifikační údaje výsledků;
 - e) název určeného soudu, který nahlíží do rejstříku;
 - f) jedinečné identifikační údaje pracovníka určeného soudu, který zadal dotaz nebo provedl vyhledávání, a případně soudce, který dotaz nebo vyhledávání nařídil, a v co nejširší možné míře jedinečné identifikační údaje příjemce výsledků dotazu nebo vyhledávání.
2. Orgány provozující centralizované registry bankovních účtů pravidelně kontrolují záznamy uvedené v odstavci 1.
3. Záznamy uvedené v odstavci 1 se používají pouze ke sledování dodržování této směrnice a povinností vyplývajících z platných právních nástrojů Unie v oblasti ochrany údajů. Sledování zahrnuje ověření přípustnosti žádosti a zákonnosti zpracování osobních údajů a ověření, zda je zajištěna integrita a důvěrnost osobních údajů. Záznamy jsou chráněny vhodnými opatřeními proti neoprávněnému přístupu a budou vymazány pět let po svém vytvoření, pokud nejsou potřebné pro zahájená kontrolní řízení.

Kapitola 2

Přístup insolvenčních správců k informacím o skutečných majitelích

Článek 17

Přístup insolvenčních správců k informacím o skutečných majitelích

1. Členské státy zajistí, aby insolvenční správci měli při zjišťování a vysledování majetku podstatného pro insolvenční řízení, pro jehož účely byli jmenováni, včas k dispozici informace uvedené v čl. 30 odst. 5 druhém pododstavci a v čl. 31 odst. 4 druhém pododstavci směrnice (EU) 2015/849, které jsou vedeny v registrech skutečných majitelů zřízených v členských státech a jsou přístupné prostřednictvím systému propojení registrů skutečných majitelů zřízeného v souladu s čl. 30 odst. 10 a čl. 31 odst. 9 směrnice (EU) 2015/849.
2. Přístup insolvenčních správců k informacím podle odstavce 1 tohoto článku představuje oprávněný zájem vždy, když je to nezbytné pro zjištění a vysledování majetku patřícího do majetkové podstaty dlužníka v probíhajícím insolvenčním řízení, a je omezen na tyto informace:
 - a) jméno, měsíc, rok narození, zemi bydliště a státní příslušnost zákonného majitele;
 - b) povahu a rozsah účasti skutečného majitele.

Kapitola 3

Přístup insolvenčních správců k vnitrostátním registrům majetku

Článek 18

Přístup insolvenčních správců k vnitrostátním registrům majetku

1. Členské státy zajistí, aby insolvenční správci bez ohledu na členský stát, v němž byli jmenováni, měli přímý a rychlý přístup k vnitrostátním registrům majetku uvedeným v příloze, které se nacházejí na jejich území, pokud jsou k dispozici.
2. Pokud jde o přístup do vnitrostátních registrů majetku uvedených v příloze, každý členský stát zajistí, aby se na insolvenční správce jmenované v jiném členském státě nevztahovaly podmínky přístupu, které jsou *de iure* nebo *de facto* méně příznivé než podmínky poskytnuté insolvenčním správcům jmenovaným v tomto členském státě.

Hlava IV

POSTUP PRE-PACK

Kapitola 1

Obecná ustanovení

Článek 19

Postup pre-pack

1. Členské státy zajistí, aby se postup pre-pack skládal z těchto dvou po sobě jdoucích fází:
 - a) přípravné fáze, jejímž cílem je najít vhodného kupce pro dlužníkův podnik nebo jeho část;
 - b) likvidační fáze, jejímž cílem je schválit a provést prodej podniku dlužníka nebo jeho části a rozdělit výtěžek mezi věřitele.
2. Postup pre-pack musí splňovat podmínky stanovené v této hlavě. Pokud jde o všechny ostatní záležitosti, včetně pořadí pohledávek a pravidel pro rozdělení výtěžku, použijí členské státy vnitrostátní předpisy o likvidačním řízení za předpokladu, že jsou slučitelné s unijním právem, včetně pravidel stanovených v této hlavě.

Článek 20

Vztah k jiným právním aktům Unie

1. Likvidační fáze uvedená v čl. 19 odst. 1 se považuje za insolvenční řízení ve smyslu čl. 2 bodu 4 nařízení (EU) 2015/848.

Insolvenční správce v přípravné fázi uvedené v článku 22 lze považovat za insolvenční správce ve smyslu čl. 2 bodu 5 nařízení (EU) 2015/848.
2. Pro účely čl. 5 odst. 1 směrnice Rady 2001/23/ES⁴⁰ se za likvidační fázi považuje úpadkové nebo insolvenční řízení zahájené za účelem likvidace majetku převodce pod dohledem příslušného orgánu veřejné moci.

Článek 21

Soudní příslušnost v rámci postupu pre-pack

Soud, který je příslušný v rámci postupu pre-pack, má výlučnou příslušnost ve věcech týkajících se rozsahu a účinků prodeje podniku dlužníka nebo jeho části v postupu pre-pack, pokud jde o dluhy a závazky uvedené v článku 28.

⁴⁰ Směrnice Rady 2001/23/ES ze dne 12. března 2001 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se zachování práv zaměstnanců v případě převodů podniků, závodů nebo částí podniků nebo závodů (Úř. věst. L 82, 22.3.2001, s. 16).

Kapitola 2

Přípravná fáze

Článek 22

Insolvenční správce v přípravné fázi

1. Členské státy zajistí, že na návrh dlužníka soud jmenuje insolvenčního správce v přípravné fázi.
Jmenováním insolvenčního správce v přípravné fázi začíná přípravná fáze uvedená v čl. 19 odst. 1.
2. Členské státy zajistí, aby insolvenční správce v přípravné fázi:
 - a) dokumentoval a podával zprávy o každém kroku procesu prodeje;
 - b) odůvodnil, proč se domnívá, že proces prodeje je konkurenceschopný, transparentní, spravedlivý a odpovídá tržním standardům;
 - c) doporučil nejlepšího nabízejícího jako nabyvatele v rámci postupu pre-pack v souladu s článkem 30;
 - d) uvedl, zda se domnívá, že nejlepší nabídka nepředstavuje zjevné porušení testu nejlepších zájmů věřitelů.

Opatření insolvenčního správce v přípravné fázi uvedená v prvním pododstavci se provádějí písemně, jsou k dispozici v digitální podobě a jsou včas dostupné všem stranám zapojeným do přípravné fáze.
3. Členské státy zajistí, aby insolvenčním správcem v přípravné fázi mohly být jmenovány pouze osoby, které splňují obě následující podmínky:
 - a) splňují kritéria způsobilosti platná pro insolvenční správce v členském státě, v němž je postup pre-pack zahájen;
 - b) mohou být v následné likvidační fázi skutečně jmenovány insolvenčními správci.
4. Členské státy zajistí, aby si dlužník v průběhu přípravné fáze zachoval i nadále kontrolu nad svým majetkem a každodenním provozem podniku.
5. Členské státy zajistí, aby byla odměna insolvenčního správce v přípravné fázi vyplacena:
 - a) dlužníkem, pokud nedojde k následné likvidační fázi;
 - b) z majetkové podstaty jako přednostní správní výdaj, pokud následuje likvidační fáze.

Článek 23

Přerušování vymáhání individuálních nároků

Členské státy zajistí, aby v přípravné fázi, kdy dlužníkovi v souladu s vnitrostátním právem hrozí úpadek nebo kdy již v úpadku je, mohl dlužník využít přerušování vymáhání individuálních nároků jednotlivých exekučních řízení v souladu s články 6 a 7 směrnice (EU) 2019/1023, pokud to usnadňuje bezproblémové a účinné zavedení postupu pre-pack. Před

rozhodnutím o přerušení vymáhání individuálních nároků je insolvenční správce v přípravné fázi vyslechnut.

Článek 24

Zásady platné pro proces prodeje

1. členské státy zajistí, aby proces prodeje prováděný během přípravné fáze byl konkurenceschopný, transparentní, spravedlivý a odpovídal tržním standardům.
2. Pokud je výsledkem procesu prodeje pouze jedna závazná nabídka, má se za to, že tato nabídka odráží tržní cenu podniku.
3. členské státy se mohou odchýlit od odstavce 1 pouze v případě, že soud provede veřejnou dražbu v likvidační fázi v souladu s článkem [26](#). V tomto případě se nepoužije čl. [22](#) odst. 2 písm. b).

Kapitola 3

Likvidační fáze

Článek 25

Jmenování insolvenčního správce

Členské státy zajistí, aby soud při zahájení likvidační fáze jmenoval insolvenčního správce v přípravné fázi uvedeného v článku [22](#) insolvenčním správcem.

Článek 26

Povolení prodeje podniku dlužníka nebo jeho části

1. členské státy zajistí, aby po zahájení likvidační fáze soud povolil prodej podniku dlužníka nebo jeho části nabyvateli navrženému subjektem provádějícím dohled, pokud tento subjekt vydal stanovisko potvrzující, že proces prodeje probíhající v přípravné fázi splňoval požadavky stanovené v čl. [22](#) odst. 2 a 3 a čl. [24](#) odst. 1 a 2.
Soud prodej nepovolí, pokud nejsou splněny požadavky stanovené v čl. [22](#) odst. 2 a 3 a čl. [24](#) odst. 1 a 2. členské státy zajistí, aby v tomto případě soud pokračoval v insolvenčním řízení.
2. Pokud členské státy uplatní ustanovení čl. [24](#) odst. 3, nesmí veřejná dražba uvedená v tomto ustanovení trvat déle než čtyři týdny a musí být zahájena do dvou týdnů od zahájení likvidační fáze. Jako výchozí nabídka ve veřejné dražbě se použije nabídka vybraná insolvenčním správcem v přípravné fázi. členské státy zajistí, aby ochrana poskytnutá prvnímu nabízejícímu v přípravné fázi, jako je náhrada nákladů nebo odstupné, byla přiměřená a úměrná a neodrazovala potenciální zájemce od podávání nabídek v likvidační fázi.

Článek 27

Postoupení nebo ukončení nesplněných smluv

1. členské státy zajistí, aby nabyvateli dlužníkovy podniku nebo jeho části byly postoupeny nesplněné smlouvy, které jsou nezbytné pro pokračující existenci

dlužníkovu podniku a jejichž pozastavení by vedlo k zastavení obchodní činnosti. Postoupení nevyžaduje souhlas protistrany nebo protistran dlužníka.

První pododstavec se nepoužije, pokud je nabyvatel dlužníkovu podniku nebo jeho části konkurentem dlužníkovy protistrany nebo protistran.

2. Členské státy zajistí, aby soud mohl rozhodnout o ukončení nesplněných smluv uvedených v odst. 1 prvním pododstavci, pokud je splněna jedna z následujících podmínek:
 - a) ukončení je v zájmu dlužníkovu podniku nebo jeho části;
 - b) nesplněná smlouva obsahuje závazky veřejné služby, jejichž protistranou je orgán veřejné moci, a nabyvatel dlužníkovu podniku nebo jeho části nesplňuje technické a právní povinnosti k provádění služeb stanovených v takové smlouvě.

První pododstavec písm. a) se nevztahuje na nesplněné smlouvy týkající se licencí k právům duševního a průmyslového vlastnictví.

3. Rozhodným právem pro postoupení nebo ukončení nesplněných smluv je právo členského státu, v němž byla zahájena likvidační fáze.

Článek 28

Dluhy a závazky podniku nabytého v rámci postupu pre-pack

Členské státy zajistí, aby nabyvatel nabyl dlužníkův podnik nebo jeho část bez dluhů a závazků, ledaže nabyvatel výslovně souhlasí s tím, že převezme dluhy a závazky podniku nebo jeho části.

Článek 29

Zvláštní pravidla pro odkladné účinky opravných prostředků

1. Členské státy zajistí, aby opravné prostředky proti rozhodnutím soudu o povolení nebo provedení prodeje dlužníkovu podniku nebo jeho části měly odkladný účinek pouze za předpokladu, že návrhvatel složí jistotu, která je přiměřená ke krytí případných škod způsobených pozastavením realizace prodeje.
2. Členské státy zajistí, aby soud, který projednává opravný prostředek, měl možnost zcela nebo částečně zprostit fyzickou osobu, která podala opravný prostředek, povinnosti poskytnout jistotu, pokud takové zproštění považuje za vhodné s ohledem na okolnosti daného případu.

Kapitola 4

Ustanovení týkající se obou fází postupu pre-pack

Článek 30

Kritéria pro výběr nejlepší nabídky

Členské státy zajistí, aby kritéria pro výběr nejlepší nabídky v postupu pre-pack byla stejná jako kritéria používaná pro výběr mezi konkurenčními nabídkami v likvidačním řízení.

Článek 31

Občanskoprávní odpovědnost insolvenčního správce v přípravné fázi a insolvenčního správce

Členské státy zajistí, aby insolvenční správce v přípravné fázi a insolvenční správce odpovídali za škody, které nesplněním svých povinností podle této hlavy způsobí věřitelům a třetím osobám, na které má postup pre-pack dopad.

Článek 32

Strany úzce spřízněné s dlužníkem v rámci procesu prodeje

1. Členské státy zajistí, aby strany úzce spřízněné s dlužníkem byly způsobilé nabýt dlužníkův podnik nebo jeho část, pokud jsou splněny všechny následující podmínky:
 - a) tyto strany včas informují insolvenčního správce v přípravné fázi a soud o svém vztahu k dlužníkovi;
 - b) ostatní účastníci procesu prodeje obdrželi dostatečné informace o existenci stran úzce spřízněných s dlužníkem a o jejich vztahu k dlužníkovi;
 - c) stranám, které nejsou s dlužníkem úzce spřízněny, je poskytnuta dostatečná lhůta k podání nabídky.

Členské státy mohou stanovit, že pokud se prokáže, že byla porušena informační povinnost uvedená v prvním pododstavci písm. a), soud odejme výhody uvedené v článku [28](#).

2. Pokud je nabídka učiněná stranou úzce spřízněnou s dlužníkem jedinou stávající nabídkou, zavedou členské státy další záruky pro povolení a provedení prodeje dlužníkovu podniku nebo jeho části. Tyto záruky zahrnují přinejmenším povinnost kontrolora a insolvenčního správce odmítnout nabídku strany úzce spřízněné s dlužníkem, pokud nabídka nespĺňuje kritérium nejlepšího zájmu věřitelů.

Článek 33

Opatření k maximalizaci hodnoty dlužníkovu podniku nebo jeho části

1. V případě potřeby prozatímního financování členské státy zajistí, aby:
 - a) insolvenční správce v přípravné fázi nebo insolvenční správce podnikl nezbytné kroky k získání prozatímního financování s co nejnižšími náklady;
 - b) poskytovatelé prozatímního financování měli právo obdržet v rámci následných insolvenčních řízení platbu přednostně před jinými věřiteli, kteří by jinak měli nadřazené nebo rovnocenné pohledávky;
 - c) zástavní práva k výnosům z prodeje mohou být poskytnuta poskytovatelům prozatímního financování za účelem zajištění úhrady;
 - d) průběžné financování bylo způsobilé k započtení proti ceně, která má být vyplacena v rámci rozhodnuté nabídky, pokud ji zájemci poskytnou.
2. Členské státy zajistí, aby nabízejícím nebyla přiznána žádná předkupní práva.
3. Členské státy zajistí, aby v případě, že podnik, který je předmětem postupu pre-pack, zatěžují zástavní práva, mohli věřitelé, kteří jsou příjemci těchto zástavních práv, započíst své pohledávky ve své nabídce pouze za předpokladu, že hodnota těchto pohledávek je výrazně nižší než tržní hodnota podniku.

Článek 34

Ochrana zájmů věřitelů

1. Členské státy zajistí, aby věřitelé i držitelé majetkových podílů v podniku dlužníka měli právo být vyslechnuti soudem před povolením nebo provedením prodeje dlužníkovy podniku nebo jeho části.
Členské státy stanoví podrobná pravidla pro zajištění účinnosti práva být vyslechnut podle prvního pododstavce.
2. Odchylně od odstavce 1 mohou členské státy zákonem nepřiznat právo být vyslechnut:
 - a) věřitelům nebo držitelům majetkových podílů, kteří by neobdrželi žádnou platbu nebo by si neponechali žádný podíl podle normálního pořadí priorit při likvidaci podle vnitrostátního práva;
 - b) věřitelům nesplněných smluv, jejichž pohledávky vůči dlužníkovi vznikly před povolením prodeje dlužníkovy podniku nebo jeho části a mají být plně uhrazeny na základě podmínek nabídky v rámci postupu pre-pack.
3. Členské státy zajistí, aby byly zástavy uvolněny v rámci postupu pre-pack podle stejných požadavků, které by se použily v likvidačním řízení.
4. Členské státy, v nichž se v likvidačním řízení vyžaduje souhlas držitelů zajištěných pohledávek s uvolněním zástavních práv, se mohou od požadavku takového souhlasu odchýlit, pokud se zástavní práva týkají majetku, který je nezbytný pro pokračování každodenního provozu dlužníkovy podniku nebo jeho části, a pokud je splněna jedna z následujících podmínek:
 - a) věřitelé zajištěných pohledávek neprokázali, že nabídka v rámci postupu pre-pack nesplňuje test nejlepších zájmů věřitelů;
 - b) věřitelé zajištěných pohledávek nepodali (přímo nebo prostřednictvím třetí strany) alternativní závaznou nabídku na koupi, která by umožnila pro účely majetkové podstaty získat lepší výnos než navrhovaná nabídka v rámci postupu pre-pack.

Článek 35

Dopad postupů podle práva hospodářské soutěže na načasování nebo úspěšný výsledek nabídky

1. Členské státy zajistí, aby v případě, že existuje značné riziko prodloužení vyplývající z postupu založeného na právu hospodářské soutěže nebo ze zamítavého rozhodnutí orgánu pro hospodářskou soutěž v souvislosti s nabídkou podanou v průběhu přípravné fáze, umožnil insolvenční správce v přípravné fázi předložení alternativních nabídek.
2. Členské státy zajistí, aby insolvenční správce v přípravné fázi mohl získat informace o platných postupech v oblasti práva hospodářské soutěže a jejich výsledcích, které mohou mít dopad na načasování nebo úspěšný výsledek nabídky, zejména prostřednictvím poskytnutí informací ze strany nabízejících nebo případného udělení výjimky pro výměnu informací s orgány pro hospodářskou soutěž. V tomto ohledu se na insolvenčního správce v přípravné fázi vztahuje povinnost zachovávat úplnou mlčenlivost.

3. Členské státy zajistí, aby v případě, že nabídka s sebou nese značné riziko prodlení podle odstavce 1, k této nabídce nebylo přihlédnuto, pokud jsou splněny obě následující podmínky:
 - a) tato nabídka není jedinou stávající nabídkou;
 - b) prodlení s uzavřením prodeje s dotyčným zájemcem v rámci postupu pre-pack by mělo za následek poškození dlužníkovy podniku nebo jeho části.

Hlava V

POVINNOST VEDOUCÍCH PRACOVNÍKŮ PODAT NÁVRH NA ZAHÁJENÍ INSOLVENČNÍHO ŘÍZENÍ A OBČANSKOPRÁVNÍ ODPOVĚDNOST

Článek 36

Povinnost podat návrh na zahájení insolvenčního řízení

Členské státy zajistí, aby v případě úpadku právnické osoby byli její vedoucí pracovníci povinni podat návrh na zahájení insolvenčního řízení u soudu nejpozději do tří měsíců poté, co se dozvěděli nebo mohli dozvědět, že je právnická osoba v úpadku.

Článek 37

Občanskoprávní odpovědnost vedoucích pracovníků

1. Členské státy zajistí, aby vedoucí pracovníci právnické osoby v úpadku odpovídali za škody, které vznikly věřitelům v důsledku nesplnění povinnosti stanovené v článku [36](#).
2. Odstavcem 1 nejsou dotčeny vnitrostátní předpisy o občanskoprávní odpovědnosti za porušení povinnosti vedoucích pracovníků podat návrh na zahájení insolvenčního řízení podle článku [36](#), které jsou ve vztahu k vedoucím pracovníkům přísnější.

Hlava VI

LIKVIDACE MIKROPODNIKŮ V ÚPADKU

Kapitola 1

Obecná pravidla

Článek 38

Pravidla pro likvidaci mikropodniků

1. Členské státy zajistí, aby mikropodniky měly v případě úpadku přístup ke zjednodušenému likvidačnímu řízení, které je v souladu s ustanoveními této hlavy.
2. Mikropodnik se pro účely zjednodušeného likvidačního řízení považuje za nacházející se v úpadku, pokud není obecně schopen splácet své závazky při jejich

splatnosti. Členské státy stanoví podmínky, za nichž se mikropodnik považuje za obecně neschopný splácet své závazky při jejich splatnosti, a zajistí, aby tyto podmínky byly jasné, jednoduché a pro dotýčný mikropodnik snadno zjistitelné.

3. Zahájení a vedení zjednodušeného likvidačního řízení nelze odmítnout z důvodu, že dlužník nemá žádný majetek nebo že jeho majetek nepostačuje k úhradě nákladů zjednodušeného likvidačního řízení.
4. Členské státy zajistí, aby náklady na zjednodušené likvidační řízení byly hrazeny v případech uvedených v odstavci 3.

Článek 39

Insolvenční správce

Členské státy zajistí, aby ve zjednodušeném likvidačním řízení mohl být insolvenční správce jmenován pouze tehdy, jsou-li splněny obě následující podmínky:

- a) dlužník, věřitel nebo skupina věřitelů o takové jmenování požádá;
- b) náklady na zásah insolvenčního správce mohou být uhrazeny z majetkové podstaty nebo stranou, která o jmenování požádala.

Článek 40

Komunikační prostředky

Členské státy zajistí, aby ve zjednodušeném likvidačním řízení mohla veškerá komunikace mezi příslušným orgánem a případně insolvenčním správcem na jedné straně a účastníky tohoto řízení na straně druhé probíhat elektronickými prostředky v souladu s článkem 28 směrnice (EU) 2019/1023.

Kapitola 2

Zahájení zjednodušeného likvidačního řízení

Článek 41

Návrh na zahájení zjednodušeného likvidačního řízení

1. Členské státy zajistí, aby mikropodniky v úpadku mohly příslušnému orgánu podat návrh na zahájení zjednodušeného likvidačního řízení.
2. Členské státy zajistí, aby každý věřitel mikropodniku v úpadku mohl podat příslušnému orgánu návrh na zahájení zjednodušeného likvidačního řízení vůči mikropodniku. Dotčený mikropodnik musí mít příležitost na návrh reagovat, a to tak, že ho napadne nebo s ním bude souhlasit.
3. Členské státy zajistí, aby mikropodniky mohly podat návrh na zahájení zjednodušeného likvidačního řízení na standardním formuláři.
4. Na standardním formuláři uvedeném v odstavci 3 je možné mimo jiné uvést následující informace:
 - a) je-li mikropodnik právnickou osobou, název, registrační číslo, sídlo nebo – liší-li se – poštovní adresu dlužníka;

- b) je-li mikropodnik podnikatelem, jméno, případně registrační číslo a poštovní adresu nebo – pokud je adresa chráněna – místo a datum narození dlužníka;
 - c) seznam majetku mikropodniku;
 - d) jméno, adresu nebo jiné kontaktní údaje věřitelů mikropodniku, které jsou mikropodniku známy v době podání návrhu;
 - e) seznam pohledávek vůči mikropodniku a u každé pohledávky její výši s rozlišením jistiny a případných úroků a den jejího vzniku a případně den její splatnosti, je-li odlišný;
 - f) zda je ve vztahu k určité pohledávce uplatňováno věcné zajištění nebo výhrada vlastnictví, a pokud ano, jakého majetku se zajištění týká.
5. Komise zavede standardní formulář uvedený v odstavci 3 prostřednictvím prováděcích aktů. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 69 odst. 2.
6. Členské státy zajistí, aby v případě, že návrh na zahájení zjednodušeného likvidačního řízení podal věřitel a mikropodnik vyjádřil souhlas se zahájením řízení, byl mikropodnik povinen předložit informace uvedené v odstavci 4 spolu s odpovědí uvedenou v odstavci 2 tohoto článku, pokud jsou k dispozici.
7. Členské státy zajistí, aby v případě, že návrh na zahájení zjednodušeného likvidačního řízení podá věřitel a příslušný orgán toto řízení zahájí, přestože mikropodnik návrh napadne nebo na něj neodpoví, byl mikropodnik povinen předložit informace uvedené v odstavci 4 tohoto článku nejpozději do dvou týdnů od obdržení oznámení o zahájení řízení.

Článek 42

Rozhodnutí o návrhu na zahájení zjednodušeného likvidačního řízení

1. Členské státy zajistí, aby příslušný orgán rozhodl o návrhu na zahájení zjednodušeného likvidačního řízení nejpozději do dvou týdnů od obdržení návrhu.
2. Zahájení zjednodušeného likvidačního řízení může být odmítnuto pouze v případě, že je splněna jedna nebo více z následujících podmínek:
 - a) dlužník není mikropodnikem;
 - b) dlužník není v úpadku podle čl. 38 odst. 2 této směrnice;
 - c) příslušný orgán, u něhož byl návrh podán, není pro projednání daného případu příslušný;
 - d) členský stát, v němž byl návrh podán, nemá pro projednání daného případu mezinárodní příslušnost.
3. Členské státy zajistí, aby mikropodnik nebo kterýkoli jeho věřitel mohl proti rozhodnutí o návrhu na zahájení zjednodušeného likvidačního řízení podat námitku u soudu. Námitka nemá na zahájení zjednodušeného likvidačního řízení odkladný účinek a soud se jí zabývá neprodleně.

Článek 43

Dlužník s dispozičními oprávněními

1. členské státy zajistí, aby za podmínek stanovených v odstavcích 2, 3 a 4 měli dlužníci, kteří přistupují ke zjednodušenému likvidačnímu řízení, nadále kontrolu nad svým majetkem a každodenním provozem podniku.
2. členské státy zajistí, aby v případě jmenování insolvenčního správce příslušný orgán v rozhodnutí o jmenování uvedl, zda práva a povinnosti spravovat majetek dlužníka a nakládat s ním přecházejí na insolvenčního správce.
3. členské státy stanoví okolnosti, za kterých může příslušný orgán výjimečně rozhodnout o zbavení dlužníka práva spravovat jeho majetek a nakládat s ním. Takové rozhodnutí musí být založeno na posouzení každého jednotlivého případu s ohledem na všechny podstatné právní a skutkové okolnosti.
4. členské státy zajistí, aby v případě, že dlužník již nemá právo spravovat svůj majetek a nakládat s ním a není jmenován insolvenčním správcem, platila jedna z následujících podmínek:
 - a) jakékoli rozhodnutí dlužníka v tomto směru podléhalo schválení příslušného orgánu, nebo
 - b) příslušný orgán svěřil právo spravovat majetek dlužníka a nakládat s ním věřiteli.

Článek 44

Přerušení vymáhání individuálních nároků

1. členské státy zajistí, aby dlužníci mohli využívat přerušení vymáhání individuálních nároků po rozhodnutí příslušného orgánu o zahájení zjednodušeného likvidačního řízení a až do jeho ukončení.
2. členské státy mohou stanovit, že příslušný orgán na návrh dlužníka nebo věřitele vyloučí pohledávku z oblasti působnosti přerušení vymáhání individuálních nároků, pokud jsou splněny obě následující podmínky:
 - a) není pravděpodobné, že vymáhání ohrozí legitimní očekávání věřitelů, a
 - b) přerušení by nespravedlivě poškodilo věřitele této pohledávky.

Článek 45

Zveřejnění zahájení zjednodušeného likvidačního řízení

1. členské státy zajistí, aby informace o zahájení zjednodušeného likvidačního řízení byly zveřejněny v insolvenčním rejstříku uvedeném v článku 24 nařízení (EU) 2015/848 co nejdříve po zahájení.
2. členské státy zajistí, aby příslušný orgán neprodleně informoval dlužníka a všechny známé věřitele prostřednictvím jednotlivých oznámení o zahájení zjednodušeného likvidačního řízení.

Oznámení musí obsahovat zejména:

 - a) seznam pohledávek vůči dlužníkovi, jak je uvedl dlužník;
 - b) výzvu věřiteli, aby přihlásil pohledávky, které nejsou uvedeny v seznamu uvedeném v písmenu a), nebo aby opravil nesprávné prohlášení o těchto pohledávkách nejpozději do 30 dnů od obdržení oznámení;

- c) prohlášení, že bez dalšího jednání věřitele budou pohledávky uvedené v seznamu podle písmene a) považovány za pohledávky přihlášené dotyčným věřitelem.

Kapitola 3

Seznam pohledávek a stanovení majetkové podstaty

Článek 46

Přihlašování a uznávání pohledávek

1. členské státy zajistí, aby pohledávky vůči dlužníkovi byly považovány za přihlášené bez jakéhokoli dalšího jednání ze strany dotčených věřitelů, pokud dlužník tyto pohledávky uvede v jednom z následujících podání:
 - a) ve svém návrhu na zahájení zjednodušeného likvidačního řízení;
 - b) v odpovědi na návrh na zahájení řízení podanou věřitelem;
 - c) ve svém podání podle čl. 41 [odst. 7](#).
2. členské státy zajistí, aby každý věřitel mohl přihlásit pohledávky, které nejsou obsaženy v podáních uvedených v odstavci 1, nebo vznést námitky či vyjádřit obavy ohledně pohledávek obsažených v jednom z těchto podání, a to do 30 dnů od zveřejnění data zahájení zjednodušeného likvidačního řízení v insolvenčním rejstříku nebo – v případě známého věřitele – od obdržení individuálního oznámení uvedeného v článku [45](#), podle toho, co nastane později.
3. členské státy zajistí, aby v případě, že věřitel ve lhůtě uvedené v odstavci 2 nevznesl žádnou námitku nebo obavu, byla pohledávka obsažená v podáních uvedených v odstavci 1 považována za nespornou a byla s konečnou platností uznána tak, jak je v nich uvedena.
4. členské státy zajistí, aby příslušný orgán nebo insolvenční správce, je-li jmenován, mohl uznat nebo odmítnout uznání pohledávek přihlášených věřitelem, kromě pohledávek uvedených v odstavci 1, v souladu s odstavcem 2 a příslušnými kritérii stanovenými vnitrostátními právními předpisy.
5. členské státy zajistí, aby sporné nároky byly neprodleně řešeny buď příslušným orgánem, nebo soudem. Příslušný orgán může rozhodnout o pokračování zjednodušeného likvidačního řízení s ohledem na nesporné pohledávky.

Článek 47

Vylučovací žaloby

Členské státy zajistí, aby se pravidla o vylučovacích žalobách ve zjednodušeném likvidačním řízení uplatňovala takto:

- a) provádění a vymáhání vylučovacích žalob není povinné, ale je ponecháno na rozhodnutí věřitelů nebo případně insolvenčního správce;
- b) rozhodnutí věřitelů nepodat vylučovací žaloby nemá vliv na občanskoprávní nebo trestněprávní odpovědnost dlužníka, pokud se později zjistí, že dlužníkem sdělené informace o majetku nebo závazcích byly zatajeny nebo zfalšovány;

- c) příslušný orgán může přeměnit zjednodušené likvidační řízení na standardní insolvenční řízení, pokud by řízení pro vyloučení v rámci zjednodušeného likvidačního řízení nebylo možné vzhledem k významu pohledávek, které jsou předmětem řízení pro vyloučení v závislosti na hodnotě majetkové podstaty a vzhledem k předpokládané délce řízení pro vyloučení.

Článek 48

Stanovení majetkové podstaty

1. členské státy zajistí, aby příslušný orgán nebo insolvenční správce, pokud je jmenován, určil konečný seznam majetku, který tvoří majetkovou podstatu, na základě seznamu majetku předloženého dlužníkem podle čl. 41 odst. 4 písm. c) a příslušných dodatečných informací, které následně obdrží.
2. Majetková podstata zahrnuje majetek, který dlužník vlastnil v době zahájení zjednodušeného likvidačního řízení, majetek získaný po podání návrhu na zahájení tohoto řízení a majetek získaný zpět prostřednictvím vylučovacích žalob nebo jiných žalob.
3. členské státy zajistí, aby v případě, že je dlužník podnikatelem, příslušný orgán nebo insolvenční správce, pokud byl jmenován, určil, který majetek do majetkové podstaty nespadá, a který si tedy může dlužník ponechat.

Kapitola 4

Zpeněžení majetku a rozdělení výtěžku

Článek 49

Rozhodnutí o postupu, který se má použít

1. členské státy zajistí, aby ve zjednodušeném likvidačním řízení po stanovení majetkové podstaty a určení seznamu pohledávek vůči dlužníkovi příslušný orgán:
 - a) pokračoval se zpeněžením majetku a rozdělením výtěžku, nebo
 - b) přijal rozhodnutí o ukončení zjednodušeného likvidačního řízení bez zpeněžení majetku podle odstavce 2.
2. členské státy zajistí, aby příslušný orgán mohl přijmout rozhodnutí o okamžitém ukončení zjednodušeného likvidačního řízení bez zpeněžení majetku, pouze pokud je splněna některá z následujících podmínek:
 - a) v majetkové podstatě není žádný majetek;
 - b) majetek v majetkové podstatě má tak nízkou hodnotu, že by to neospravedlnilo náklady nebo dobu jeho prodeje a rozdělení výtěžku;
 - c) zjevná hodnota zatíženého majetku je nižší než částka, kterou dluží zajištěnému věřiteli (zajištěným věřitelům), a příslušný orgán považuje za oprávněné umožnit tomuto zajištěnému věřiteli (zajištěným věřitelům) převzít majetek.
3. členské státy zajistí, aby v případě, že příslušný orgán přistoupí ke zpeněžení majetku dlužníka podle odst. 1 písm. a), příslušný orgán rovněž určil způsob zpeněžení majetku. Jiné prostředky než prodej majetku dlužníka prostřednictvím

elektronické veřejné dražby lze zvolit pouze tehdy, je-li jejich použití považováno za vhodnější s ohledem na povahu majetku nebo okolnosti řízení.

Článek 50

Elektronické dražební systémy pro prodej majetku dlužníka

1. Členské státy zajistí, aby na jejich území byla zřízena a provozována jedna nebo více elektronických dražebních platform pro účely prodeje majetkové podstaty ve zjednodušeném likvidačním řízení.
Členské státy mohou stanovit, že pro účely prodeje majetku dlužníka mohou uživatelé rovněž podávat nabídky na koupi podniku dlužníka jako fungujícího podniku.
2. Členské státy zajistí, aby se elektronické dražební platformy uvedené v odstavci 1 používaly vždy, když se podnik nebo majetek dlužníka, který je předmětem zjednodušeného likvidačního řízení, zpeněžuje prostřednictvím dražby.
3. Členské státy mohou rozšířit používání elektronických dražebních systémů uvedených v odstavci 1 na prodej podniku nebo majetku dlužníka, který je předmětem jiných druhů insolvenčních řízení zahájených na jejich území.
4. Členské státy zajistí, aby elektronické dražební platformy uvedené v odstavci 1 byly přístupné všem fyzickým a právnickým osobám s bydlištěm nebo sídlem na jejich území nebo na území jiného členského státu. Přístup do dražebního systému může být podmíněn elektronickou identifikací uživatele, přičemž v takovém případě mohou osoby s bydlištěm nebo sídlem v jiném členském státě použít své vnitrostátní systémy elektronické identifikace v souladu s nařízením (EU) č. 910/2014⁴¹.

Článek 51

Propojení elektronických dražebních systémů

1. Komise prostřednictvím prováděcích aktů vytvoří systém pro propojení vnitrostátních elektronických dražebních systémů uvedených v článku 50. Systém sestává z vnitrostátních elektronických dražebních systémů propojených prostřednictvím portálu evropské e-justice, který slouží jako ústřední místo pro elektronický přístup do systému. Systém obsahuje ve všech úředních jazycích Unie informace o všech dražebních procesech vyhlášených na vnitrostátních elektronických dražebních platformách, umožňuje vyhledávání v těchto dražebních procesech a poskytuje hypertextové odkazy vedoucí na stránky vnitrostátních systémů, kde lze nabídky přímo podávat.
2. Komise prostřednictvím prováděcích aktů stanoví technické specifikace a postupy nezbytné k zajištění propojení vnitrostátních elektronických dražebních systémů členských států, přičemž stanoví:
 - a) technickou specifikaci nebo specifikace vymezující metody komunikace a výměny informací elektronickými prostředky na základě stanovené specifikace rozhraní pro systém propojení elektronických dražebních systémů;

⁴¹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 910/2014 ze dne 23. července 2014 o elektronické identifikaci a službách vytvářejících důvěru pro elektronické transakce na vnitřním trhu a o zrušení směrnice 1999/93/ES (Úř. věst. L 257, 28.8.2014, s. 73).

- b) technická opatření zajišťující minimální standardy bezpečnosti informačních technologií pro komunikaci a šíření informací v rámci systému propojení elektronických dražebních systémů;
- c) minimální soubor informací, které budou zpřístupněny prostřednictvím centrální platformy;
- d) minimální kritéria pro prezentaci vyhlášených dražebních procesů prostřednictvím portálu evropské e-justice;
- e) minimální kritéria pro vyhledávání vyhlášených dražebních procesů prostřednictvím portálu evropské e-justice;
- f) minimální kritéria pro navedení uživatelů na platformu vnitrostátního dražebního systému členského státu, kde mohou podávat své nabídky přímo ve vyhlášených dražebních procesech;
- g) způsoby a technické podmínky dostupnosti služeb poskytovaných systémem propojení;
- h) používání evropského jedinečného identifikačního kódu uvedeného v čl. 16 odst. 1 směrnice (EU) 2017/1132⁴²;
- i) specifikace, ke kterým osobním údajům lze mít přístup;
- j) záruky ochrany údajů.

Tyto prováděcí akty se přijmou přezkumným postupem podle čl. 69 [odst. 2](#) do [jednoho roku po uplynutí lhůty pro provedení].

Článek 52

Náklady na vytvoření a propojení elektronických dražebních systémů

1. Vytvoření, údržba a budoucí vývoj systému propojení elektronických dražebních systémů podle článku [50](#) se financují ze souhrnného rozpočtu Unie.
2. Každý členský stát nese náklady spojené s vytvořením a přizpůsobením svých vnitrostátních elektronických dražebních systémů tak, aby byly interoperabilní s portálem evropské e-justice, jakož i náklady spojené se správou, provozem a údržbou těchto systémů. Tím není dotčena možnost žádat o granty na podporu těchto činností v rámci finančních programů Unie.

Článek 53

Povinnosti Komise v souvislosti se zpracováním osobních údajů v systému propojení elektronických dražebních platform

1. Komise vykonává povinnosti správce podle čl. 3 odst. 8 nařízení (EU) 2018/1725 v souladu se svými příslušnými povinnostmi vymezenými v tomto článku.
2. Komise definuje potřebné politiky a uplatňuje vhodná technická řešení za účelem plnění svých povinností v rámci funkce správce.

⁴² Čl. 16 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1132 ze dne 14. června 2017 o některých aspektech práva obchodních společností.

3. Komise provádí technická opatření nezbytná k zajištění bezpečnosti při přenosu osobních údajů, zejména důvěrnosti a integrity při jejich přenosu do portálu evropské e-justice a z něj.
4. Pokud jde o informace z propojených vnitrostátních dražebních systémů, na portálu evropské e-justice se neukládají žádné osobní údaje týkající se subjektů údajů. Veškeré takové údaje se uchovávají ve vnitrostátních dražebních systémech provozovaných členskými státy nebo jinými subjekty.

Článek 54

Prodej majetku prostřednictvím elektronické dražby

1. Členské státy zajistí, aby elektronická dražba majetku z majetkové podstaty ve zjednodušeném likvidačním řízení byla včas a předem vyhlášena na elektronické dražební platformě uvedené v článku [50](#).
2. Členské státy zajistí, aby příslušný orgán nebo případně insolvenční správce informoval prostřednictvím jednotlivých oznámení všechny známé věřitele o předmětu, čase a datu elektronické dražby, jakož i o požadavcích na účast v této dražbě.
3. Členské státy zajistí, aby se elektronické dražby mohly účastnit a aby mohly podávat nabídky všechny zúčastněné osoby, včetně stávajících akcionářů nebo vedoucích pracovníků dlužníka.
4. Existují-li nabídky jak na koupi podniku dlužníka jako fungujícího podniku, tak na koupi jednotlivých aktiv majetkové podstaty, věřitelé rozhodnou, které z alternativ dají přednost.

Článek 55

Rozhodnutí o ukončení zjednodušeného likvidačního řízení

1. Členské státy zajistí, aby po rozdělení výtěžku z prodeje podniku nebo majetku dlužníka přijal příslušný orgán rozhodnutí o ukončení zjednodušeného likvidačního řízení, a to nejpozději dva týdny po ukončení rozdělení výtěžku.
2. Členské státy zajistí, aby rozhodnutí o ukončení zjednodušeného likvidačního řízení obsahovalo upřesnění lhůty vedoucí k oddlužení dlužníka, který je podnikatelem, nebo zakladatelů, majitelů nebo společníků dlužníka, který je mikropodnikem s neomezeným ručením, jež jsou osobně odpovědní za závazky dlužníka.

Kapitola 5

Oddlužení podnikatelů ve zjednodušeném likvidačním řízení

Článek 56

Přístup k oddlužení

Členské státy zajistí, aby ve zjednodušeném likvidačním řízení byli dlužníci, kteří jsou podnikateli, jakož i zakladatelé, majitelé nebo společníci dlužníka, který je mikropodnikem s neomezeným ručením, jež osobně odpovídají za závazky mikropodniku, zcela oddluženi v souladu s hlavou III směrnice (EU) 2019/1023.

Článek 57

Nakládání s osobními zárukami poskytnutými za závazky související s podnikáním

Členské státy zajistí, aby v případě, že bylo zahájeno insolvenční řízení nebo vymáhání individuálních nároků týkající se osobní záruky poskytnuté s ohledem na podnikatelské potřeby mikropodniku, který je dlužníkem ve zjednodušeném likvidačním řízení, vůči ručiteli, jenž je v případě, že je dotýčný mikropodnik právnickou osobou, zakladatelem, majitelem nebo společníkem této právnické osoby, nebo v případě, že je dotýčný mikropodnik podnikatelem, rodinným příslušníkem tohoto podnikatele, bylo řízení o osobní záruce buď koordinováno, nebo sloučeno se zjednodušeným likvidačním řízením.

Hlava VII

VĚŘITELSKÝ VÝBOR

Kapitola 1

Zřízení a členové věřitelského výboru

Článek 58

Zřízení věřitelského výboru

1. Členské státy zajistí, aby byl věřitelský výbor zřízen pouze tehdy, pokud o tom rozhodne valná hromada věřitelů.
2. Odchylně od odstavce 1 mohou členské státy stanovit, že před zahájením insolvenčního řízení může být věřitelský výbor zřízen od okamžiku podání návrhu na zahájení insolvenčního řízení, pokud jeden nebo více věřitelů podá soudu návrh na zřízení tohoto výboru.

Členské státy zajistí, aby první valná hromada věřitelů rozhodla o pokračování a složení věřitelského výboru zřízeného podle odstavce 1.

3. Členské státy mohou ve vnitrostátním právu vyloučit možnost zřídit v insolvenčním řízení věřitelský výbor, pokud celkové náklady na zapojení takového výboru nejsou odůvodněné vzhledem k nízkému hospodářskému významu majetkové podstaty, nízkému počtu věřitelů nebo okolnosti, že dlužník je mikropodnikem.

Článek 59

Jmenování členů věřitelského výboru

1. Členské státy zajistí, aby členové věřitelského výboru byli jmenováni buď na valné hromadě věřitelů, nebo rozhodnutím soudu, a to do 30 dnů ode dne zahájení řízení podle čl. 24 odst. 2 písm. a) nařízení (EU) 2015/848.
2. Pokud jsou členové věřitelského výboru jmenováni na valné hromadě věřitelů, členské státy zajistí, aby soud potvrdil jmenování do pěti dnů ode dne, kdy bylo jmenování oznámeno soudu.
3. Členské státy zajistí, aby jmenování členové věřitelského výboru spravedlivě zohledňovali různé zájmy věřitelů nebo jejich skupin.

4. členské státy zajistí, aby věřitelé, jejichž pohledávky byly pouze předběžně uznány, a přeshraniční věřitelé měli rovněž způsobilost být jmenováni do věřitelského výboru.
5. členské státy zajistí, aby každá zúčastněná strana mohla u soudu napadnout jmenování jednoho nebo více členů věřitelského výboru z důvodu, že jmenování nebylo provedeno v souladu s platnými právními předpisy.

Článek 60

Povinnosti věřitelů jako členů věřitelského výboru

1. členské státy zajistí, aby členové věřitelského výboru zastupovali výhradně zájmy všech věřitelů a jednali nezávisle na insolvenčním správci.
Odchylně od předchozího pododstavce mohou členské státy mít v platnosti vnitrostátní předpisy, které umožňují zřídit více než jeden věřitelský výbor zastupující různé skupiny věřitelů v témže insolvenčním řízení. V tomto případě zastupují členové věřitelského výboru výhradně zájmy věřitelů, kteří je jmenovali.
2. Věřitelský výbor má povinnosti vůči všem věřitelům, které zastupuje.

Článek 61

Počet členů

Členské státy zajistí, aby počet členů věřitelského výboru byl nejméně tři a nejvýše sedm.

Článek 62

Odvolání člena a jeho nahrazení

1. členské státy stanoví pravidla pro odvolání a nahrazení členů věřitelského výboru a pro související postupy. Tato pravidla rovněž upravují situaci, kdy členové věřitelského výboru odstoupí nebo kdy nemohou vykonávat požadované funkce, například v případě vážné nemoci nebo úmrtí.
2. Důvody pro odvolání musí přinejmenším zahrnovat podvodné nebo hrubé nedbalostní jednání, úmyslné pochybení nebo porušení fiduciárních povinností s ohledem na zájmy věřitelů.

Kapitola 2

Pracovní postupy a funkce věřitelského výboru

Článek 63

Pracovní postupy věřitelského výboru

1. členské státy zajistí, aby věřitelský výbor do 15 pracovních dnů od jmenování svých členů vypracoval protokol o pracovních postupech. Pokud věřitelský výbor tuto povinnost nesplní, je soud oprávněn sepsat protokol jménem věřitelského výboru do 15 pracovních dnů po uplynutí první patnáctidenní lhůty. Na první schůzi věřitelského výboru schválí jeho členové pracovní postupy prostou většinou přítomných členů.

2. V protokolu uvedeném v odstavci [1](#) musí být řešeny alespoň tyto otázky:
 - a) způsobilost účastnit se schůzí věřitelského výboru a podílet se na nich;
 - b) způsobilost k hlasování a potřebné kvorum;
 - c) střet zájmů;
 - d) důvěrnost informací.
3. Členské státy zajistí, aby protokol uvedený v odstavci [1](#) byl k dispozici všem věřitelům, soudu a insolvenčnímu správci.
4. Členské státy zajistí, aby členové věřitelského výboru měli možnost účastnit se a hlasovat buď osobně, nebo elektronicky.
5. Členské státy zajistí, aby členové věřitelského výboru mohli být zastoupeni osobou, která se prokáže plnou mocí.
6. Komise zavede standardní protokol prostřednictvím prováděcích aktů. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 69 odst. [2](#).

Článek 64

Funkce, práva, povinnosti a pravomoci věřitelského výboru

1. Členské státy zajistí, aby funkcí věřitelského výboru bylo zajistit, že jsou při vedení insolvenčního řízení chráněny zájmy věřitelů a že jsou zapojeni jednotliví věřitelé.

Za tímto účelem členské státy zajistí, aby měl věřitelský výbor alespoň tato práva, povinnosti a pravomoci:

 - a) právo kdykoli vyslechnout insolvenčního správce;
 - b) právo vystupovat a být vyslechnut v insolvenčním řízení;
 - c) povinnost dohlížet na insolvenčního správce, která zahrnuje konzultace s insolvenčním správcem a informování insolvenčního správce o přáních věřitelů;
 - d) pravomoc kdykoli v průběhu insolvenčního řízení požádat dlužníka, soud nebo insolvenčního správce o příslušné a nezbytné informace;
 - e) povinnost poskytovat informace věřitelům zastoupeným věřitelským výborem a právo získávat informace od těchto věřitelů;
 - f) právo být informován o záležitostech, na kterých mají věřitelé zastoupení věřitelským výborem zájem, včetně prodeje majetku mimo běžné podnikání, a právo být požádán o konzultaci ohledně těchto záležitostí;
 - g) pravomoc vyžádat si externí poradenství v záležitostech, na kterých mají zájem věřitelé zastoupení věřitelským výborem.
2. Pokud členské státy svěří věřitelskému výboru pravomoc schvalovat určitá rozhodnutí nebo právní jednání, jasně stanoví, v jakých záležitostech je takové schválení vyžadováno.

Článek 65

Výdaje a odměny

1. Členské státy stanoví, kdo nese náklady vzniklé věřitelskému výboru při výkonu jeho funkce uvedené v článku [64](#).
2. Pokud jsou výdaje uvedené v odstavci 1 hrazeny z majetkové podstaty, členské státy zajistí, aby věřitelský výbor vedl evidenci těchto výdajů a aby měl soud pravomoc omezit neoprávněné a nepřiměřené výdaje.
3. Pokud členské státy povolí, aby členové věřitelského výboru byli odměňováni a aby tato odměna byla hrazena z majetkové podstaty, zajistí, aby odměna byla přiměřená funkci, kterou členové vykonávají, a aby o ní věřitelský výbor vedl záznamy.

Článek 66

Odpovědnost

Členové věřitelského výboru jsou zproštěni individuální odpovědnosti za své jednání jako členové výboru, ledaže by se dopustili hrubě nedbalého nebo podvodného jednání, úmyslného pochybení, nebo by porušili fiduciární povinnost vůči věřitelům, které zastupují.

Článek 67

Odvolání

1. Pokud členské státy svěří věřitelskému výboru pravomoc schvalovat určitá rozhodnutí nebo transakce, stanoví rovněž právo na podání opravného prostředku proti takovému schválení.
2. Členské státy zajistí, aby řízení o opravném prostředku bylo účinné a rychlé.

Hlava VIII

OPATŘENÍ ZVYŠUJÍCÍ TRANSPARENTNOST VNITROSTÁTNÍCH INSOLVENČNÍCH PRÁVNÍCH PŘEDPISŮ

Článek 68

Přehled klíčových informací

1. Členské státy poskytnou v rámci portálu evropské e-justice přehled s klíčovými informacemi o některých prvcích vnitrostátních právních předpisů týkajících se insolvenčního řízení.
2. Obsah přehledu klíčových informací podle odstavce [1](#) musí být přesný, jasný a nezavádějící a musí uvádět skutečnosti vyváženým a spravedlivým způsobem. Musí být v souladu s ostatními informacemi o insolvenčním nebo úpadkovém právu poskytovanými v rámci portálu evropské e-justice v souladu s článkem 86 nařízení (EU) 2015/848.
3. Přehled klíčových informací musí:
 - a) být vypracován a předložen Komisi v úředním jazyce Unie do [*šesti měsíců po uplynutí lhůty pro provedení této směrnice*];
 - b) mít při tisku maximální délku pěti stran papíru formátu A4 a používat znaky čitelné velikosti;

- c) být napsaný jasným, netechnickým a srozumitelným jazykem.
4. Přehled s klíčovými informacemi musí obsahovat tyto oddíly v následujícím pořadí:
- a) podmínky pro zahájení insolvenčního řízení;
 - b) předpisy upravující přihlašování, ověřování a zjišťování pohledávek;
 - c) předpisy upravující pořadí pohledávek věřitelů a rozdělení výtěžku ze zpeněžení majetku v insolvenčním řízení;
 - d) průměrná vykazovaná délka insolvenčního řízení, jak je uvedeno v čl. 29 odst. 1 písm. b) směrnice (EU) 2019/1023⁴³.
5. Oddíl uvedený v odst. 4 písm. a) musí obsahovat:
- a) seznam osob, které mohou podat návrh na zahájení insolvenčního řízení;
 - b) seznam podmínek, při jejichž splnění je zahájeno insolvenční řízení;
 - c) kde a jak lze podat návrh na zahájení insolvenčního řízení;
 - d) jak a kdy je dlužník informován o zahájení insolvenčního řízení.
6. Oddíl uvedený v odst. 4 písm. b) musí obsahovat:
- a) seznam osob, které mohou pohledávku přihlásit;
 - b) seznam podmínek pro přihlášení pohledávky;
 - c) lhůtu pro přihlášení pohledávky;
 - d) kde najít formulář pro přihlášení případné pohledávky;
 - e) jak a kde přihlásit pohledávku;
 - f) jak se pohledávka ověřuje a potvrzuje.
7. Oddíl uvedený v odst. 4 písm. c) musí obsahovat:
- a) stručný popis pořadí práv a pohledávek věřitelů;
 - b) stručný popis způsobu rozdělování výtěžku.
8. Členské státy aktualizují informace uvedené v odstavci 4 do jednoho měsíce po vstupu příslušných změn vnitrostátních právních předpisů v platnost. Přehled s klíčovými informacemi musí obsahovat následující prohlášení: „Tento přehled s klíčovými informacemi je platný ke dni [*datum předložení informací Komisi nebo datum aktualizace*]“.
- Komise zajistí překlad tohoto přehledu s klíčovými informacemi do angličtiny, francouzštiny a němčiny nebo, pokud je přehled s klíčovými informacemi vypracován v jednom z těchto jazyků, do zbývajících dvou jazyků a zpřístupní jej veřejnosti na portálu evropské e-justice v části pro každý členský stát věnované platební neschopnosti / úpadku.
9. Komise je zmocněna prostřednictvím prováděcích aktů měnit formát přehledu s klíčovými informacemi nebo rozšiřovat či zužovat rozsah technických informací, které jsou v něm uvedeny. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 69 odst. 2.

⁴³ SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2019/1023 ze dne 20. června 2019 o rámcích preventivní restrukturalizace, o oddlužení a zákazech činnosti a opatřeních ke zvýšení účinnosti postupů restrukturalizace, insolvence a oddlužení a o změně směrnice (EU) 2017/1132.

Hlava IX

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 69

Výbor

1. Komisi je nápomocen Výbor pro restrukturalizaci a insolvenční (dále jen „výbor“) uvedený v článku 30 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1023. Tento výbor je výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011.
2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 5 nařízení (EU) č. 182/2011.

Článek 70

Přezkum

Do [pěti let po uplynutí lhůty pro provedení této směrnice] předloží Komise Evropskému parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru zprávu o uplatňování a dopadu této směrnice.

Článek 71

Provedení

1. Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí nejpozději do [dvou let po vstupu této směrnice v platnost]. Neprodleně sdělí Komisi jejich znění.
Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.
2. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 72

Vstup v platnost

Tato směrnice vstupuje v platnost [...] dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Článek 73

Určení

Tato směrnice je určena členskými státy.

V Bruselu dne

Za Evropský parlament
předseda/předsedkyně
[...]

Za Radu
předseda/předsedkyně
[...]